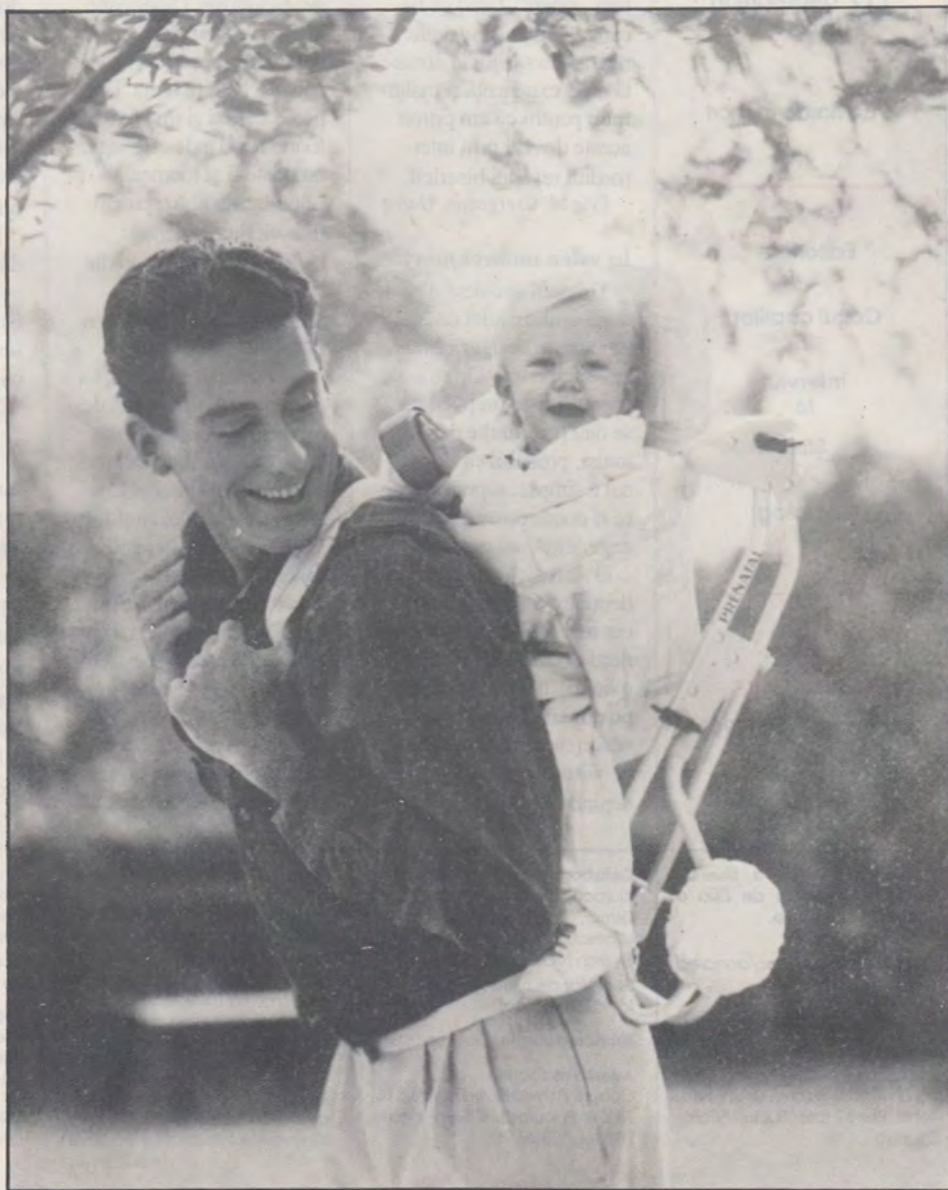

Curierul dventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

5 Permanență și schimbare în mișcarea adventă

9 Trupul lui Hristos

10 Ellen White și spiritele

13 Rapoarte și proiecte

18 Disperare în tăcere

23 Masacru și har!

Editoriale
3, 4

Colțul copiilor
15

Interviu
16

Știri
20

Necrolog
24

În numărul viitor:

Se apropie NET '98

Curierul încurajează

Sunt unul dintre cei 40 de studenți care au început, din septembrie, anul de practică pastorală. În condițiile de relativă izolare în care ne aflăm față de „centrul” adventismului din România, a fost reconfortant să citesc de două ori despre proiectul în care suntem angrenați, și aceasta într-un singur număr al revistei [Curierul adventist, decembrie 1997]. Acest lucru îmi sugerează că biserica și Institutul acordă o mare importanță reușitei acestui proiect, că avem sprijinul lor și că nicidecum nu suntem „uitați”. Cred că fiecare coleg al meu simte nevoia de sprijin în această nouă experiență și mulțumim pentru că am primit aceste dovezi prin intermediul revistei bisericii.

Eric M. Csergezan, Hațeg

În valea umbrei morții

Tragicul accident din după-amiaza zilei de 28 noiembrie desigur că ne-a zguduit pe toți. De ce s-a produs? Este drept că nu se dau prea multe detalii; totuși, probabil că răspunsul e simplu: supraîncărcare și conducere cu puțină experiență sau neatentă.

O statistică arată că accidente de circulație au făcut mai multe victime omenești decât al doilea război mondial. Nu doresc să judec pe nimeni. Doresc să prevenim cu toții aceste tragedii, pe viitor, pentru că aceasta depinde de noi.

Scriu aceste rânduri ca unul cu multă experiență profesională (permis de conducere din 1951, pe toate tipurile de autovehicule etc.). Noi, creștinii, trebuie să respectăm atât legile lui Dumnezeu, cât și legile țării, inclusiv legile de circulație.

În decembrie 1997, am intrat în posesia a zece casete. Pe una se spune că, la o evanghelizare, au venit zece tineri, cu o Dacia break. Pe alta, că 24 de persoane au fost cu un microbuz Fiat 24. Microbuzul, pe care l-am cunoscut din fabrică, este prevăzut cu nouă locuri pentru persoane. Aici au fost 15 persoane în plus, mai mult decât dublu, desigur, în dorința de a face o lucrare bună. Dar poate să iasă și una foarte, foarte rea. Unde este lege, nu poate fi și tocmeală. Când facem abuz, putem face victime omenești.

Peter Hildebrandt, Berlin

Sărbătorile de iarnă - o conduită adventistă?!

În comunitatea noastră, s-a primit Curierul pe luna decembrie 1997. La pagina 10 se găsește Raportul de la Comitetul anual al Conferinței Generale, cu titlul „Biblia rămâne în centrul soliei adventiste”. Conducătorul spiritual are un mesaj pentru pastori și membri laici, în care spune: „Trebuie să ne apropiem de Dumnezeu și să ne împotrivim ispitei de a amesteca apa compromisului doctrinal omenesc cu sângele scump

al Domnului Isus Hristos. Biblia, nu păreri omenești, este temelia soliei adventiste de ziua a șaptea”.

La pagina 13, găsim scris, cu litere mari: „Sărbătorile de iarnă - o conduită adventistă”. De când sărbătorile de iarnă sunt o conduită adventistă? În articol se spune: „La sfârșitul unei Săptămâni de rugăciune reușite, ne simțim mai aproape de Dumnezeu... și pomim... spre noi ținte. Pe măsură ce se apropie sfârșitul anului, viața noastră începe să graviteze în jurul Crăciunului” - cu literă mare.

La radio un preot ortodox s-a arătat nemulțumit de această denumire, socotind-o ca fiind păgână, ca făcând parte din datinile strămoșești.

Crăciun aduce daruri la copii, la bătrâni, la săraci, la orfani, nu Domnul Isus.

Nu cumva confundăm datina omenească cu sângele scump al Domnului Isus Hristos? Amestecăm sărbătorile păgâne cu serviciile Domnului?

Ștefan Călugăru, Câmpina

Sărbătorile de iarnă nu sunt o conduită adventistă. Articolul a sugerat o conduită adventistă față de sărbătorile de iarnă. Într-adevăr, denumirea Crăciun este nedorită. Substantivele proprii, inclusiv sărbătorile, se scriu cu majusculă. Nu oferă Domnul Isus daruri? (vezi Ioan 3,16; Gal. 1,4; Efes. 4,7,8; Iacov 1,17 etc.) - Redacția

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu

Consultanți Aron Moldovan, Ioan Cămpian-Tătar, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu, Virgil Peicu, Teofil Petre, Iosif Suclu, Victor Zgunea

Colaboratori speciali Ioan Bucurman, Lucian Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Fray, dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran, Emilian Niculescu

Secretar de redacție Mihai Ghioaldă

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției: Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestia, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative

din viața comunităților. Apreciam articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață și Sănătate. Adresa: str. V. Branileștelor nr. 29, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXV nr. 2

Ziua taților

La data când această revistă ajunge în mâinile dv., zilele sărbătorești dedicate femeii și mamei la începutul lunii martie au trecut de mult. Pentru a nu-i necăji încă o dată pe cei care deplâng faptul că sosirea târzie a *Curierului* face ca unele articole să fie depășite de timp, aş vrea să scriu astăzi câteva rânduri despre o sărbătoare care nici nu a venit, nici nu a trecut – **Ziua taților**. De ce o fac? Din dorința de a-i provoca pe bărbați să dea o atenție serioasă, cu studiu și cu rugăciune, rolului încredințat lor de Dumnezeu și pentru a-i încuraja pe tați să se asocieze și să se susțină unii pe alții, sistematic, în creșterea spirituală și în competență.

Dumnezeu ca Tată indică un standard foarte înalt. Fiecare bărbat care este astăzi tată aduce cu sine amintiri – unele fericite, altele amare – despre tatăl său. În comparație cu alți tați pe care îi cunoaștem, ni se pare că suntem mai buni. Atunci când nu se întâmplă nimic îngrijorător acasă, când nimic nu cere neapărat intervenția noastră, suntem înclinați să ne cheltuim resursele în alte direcții. Iar atunci când lucrurile nu merg bine, ne vine și mai greu să intervenim, liniștindu-ne cu gândul că timpul va aduce o rezolvare. Dar tabloul biblic despre Dumnezeu ca Tată cere mult mai mult de la noi! Ca Tată, Dumnezeu S-a gândit neîncetat la noi, a pregătit un loc prielnic unde să fim creați și să creștem, avea obiceiul să vină să discute cu copiii Săi, ca să-i instruiască cu privire la ascultare și să-i ajute în creștere. El a conceput și un plan de criză, dacă lucrurile aveau să pornească într-o direcție greșită, și Și-a asumat costurile unei asemenea intervenții. Acum

nu numai că urmărește cu energie neabătută planul de salvare, dar folosește orice ocazie să ne transmită speranță în reușita angajamentului Său pentru noi.

Fiecare tată are misiunea să-L reprezinte pe Tatăl ceresc în familia sa, în așa măsură încât toți să dorească să-L urmeze. Fiecare tată care susține că iubește pe Dumnezeu trebuie să studieze cu multă atenție cerințele lui Dumnezeu cu privire la rolul său. Totuși, Ellen White spune: „Am văzut că doar puțini tați își înțeleg răspunderea” (*Căminul adventist*, 1996, pag. 192).

Ne dăm seama că în această perioadă este mai dificil decât oricând să ne împlinim această chemare. Păcatul strică sufletul. Dificultățile materiale ajung o obsesie, mai ales când avem impresia că toți se așteaptă să împlinim nevoile familiei, dar este din ce în ce mai greu. Rușinea, vinovăția, teama pentru viitorul copiilor istovesc puterile sufletului și nu rareori conștiința este sacrificată sau se iau hotărâri nesăbuite. Prețul este tragic.

Dumnezeu ca Tată face din noi tați asemenea Lui. Nu putem face față acestor crize singuri. Umblarea cu Dumnezeu este izvorul biruinței. „Nebizuindu-se pe tăria sa, tatăl trebuie să-și lege sufletul lipsit de ajutor de Domnul Isus și să primească putere de la Cel Prea Înalt. Fraților, rugați-vă în cămin, în familia voastră, zi și noapte; rugați-vă cu stăruință, în cămăruța voastră; chiar și în timpul zilei, când sunteți la lucru, înălțați-vă sufletul în rugăciune către Dumnezeu. În acest fel a umblat Enoch cu Dumnezeu. Rugăciunea tăcută, arzătoare, a sufletului se va înălța precum tămâia cea sfântă la tronul harului și va fi primită de Dum-

nezeu, ca și când ar fi înălțată în sanctuar. Pentru toți cei care-L caută astfel, Domnul Hristos devine un ajutor prezent la vreme de nevoie. Ei vor fi plini de tărie în ceasul încercării” (*Ibid.*, pag. 193, 194).

Grupe de studiu și rugăciune ale taților. Una dintre cele mai încurajatoare direcții care se conturează în biserică este formarea – uneori programată, alteori spontană – de grupe pentru studiu și rugăciune, alcătuite din persoane cu preocupări, aspirații sau crize comune. De fapt, aceasta este împlinirea vechiului îndemn al lui Iacov. În capitolul cinci el menționează câteva situații de criză – boala, slăbirea spirituală, căutarea biruinței – și cheamă la rugăciune comună, anunțând rezultate extraordinare, pentru că „mare putere are rugăciunea fierbinte”. Ca tați creștini, avem atât de mult în comun – aspirații, temeri, confuzii acumulate și care așteaptă o clarificare, ispite în fața cărora cădem adesea. Să nu ezităm să ne chemăm unii pe alții la studiu, discuție bărbătească asupra acestor necazuri, rugăciune fierbinte și susținere reciprocă. Propriu-zis este de mirare că, sub povara atâtor încercări și descurajări, nu ne unim ca să căutăm fața Domnului și să-L implorăm să intervină. Sunt convins că, atunci când mâinile puternice și aspre ale bărbaților se vor uni, când glasurile lor hotărâte vor cere curajos lui Dumnezeu împlinirea făgăduinței din Maleahi 4, când inimile lor se vor deschide în mărturisirea păcatelor lor de tați, când își vor da cuvântul să se ajute și să se îndemne unii pe alții, vom vedea minuni.

De ce să nu facem din primul Sabat care urmează Ziua taților? Energii neatinsse așteaptă să fie descătuseate, experiențe inegalabile așteaptă să fie trăite, făcând din fiecare Sabat o zi a taților care se sfințesc pentru copiii lor și ai bisericii.

ab

Paharul meu

Tu îmi întinzi masa în fața protivnicilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn, și paharul meu este plin de dă peste el (Ps. 23,5).

La capătul pelerinajului prin valea umbrelor morții, presărată totuși cu pășuni verzi și cu ape de odihnă, fiind însoțit de un Păstor iubitor, ajung în sfârșit la adăpost. Tabloul pastoral se combină cu o imagine nouă, cea a unei săli de festivități, în care, obiect al grijii dumnezeiești devine omul, care ridică la gură cupa plină până la refuz a ospitalității generoase și a binecuvântărilor lui Dumnezeu. Metafora unei *Gazde* este introdusă pentru a da intimitate și o expresie mai bogată a relației cu Dumnezeu. Templul ia locul cortului și, ca oaspete permanent, de acum sub protecția divină, aștept să mă bucur de fericire și îndurare, în toate zilele vieții mele.

Modul spontan și neașteptat al apariției *Gazdei* și a mesei Lui întinse evocă harurile nemeritate, neașteptate și ajutorul lui Dumnezeu sub formă de viziune, eliberare, lumină și putere. Certitudinea și convingerea prin care întrec și supraviețuiesc restului omeniției sunt bazate pe experiența personală și pe consecvența lui Dumnezeu.

Paharul meu este plin. Potirul simbolizează *soarta* sau *partea* mea; faptul că este plin denotă atitudinea plină de har binevoitor și binefăcător a *Gazdei*. Nu pentru că merit, ci din cauza generozității Lui. El nu dorește ca paharul meu să fie doar pe jumătate plin, nici pe jumătate gol, ci plin până la refuz. Măsura este *saturație, supraplin, peste măsură, peste așteptări sau mai mult decât tot ce am sperat.*

În fața potirului plin, am un simțământ similar celui al reginei din Seba, pentru că nici jumătate nu mi s-a spus din cele de care am parte acum. Cu adevărat, mi s-a turnat „o măsură bună, îndesată,

clătinată, care se va vărsa pe deasupra“ (Luca 6,38). Plinătatea purtării de grijă mă face să uit de necazuri și lacrimi. *Gazda* cerească îmi oferă tot ce este mai bun.

Surplusul dă peste pahar, se varsă. Paharul este folosit în general pentru băuturi. Însă o băutură nu poate umple cu vârf un potir. Orice exces se revarsă. Paharul meu plin de dă peste el, se revarsă peste cei din jur. De altfel, până „și căteii mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor“ (Mat. 15,27). Conținutul paharului dă peste el doar dacă este supraplin! Nu pot da altora ceea ce nu am, dacă nu am suficient. Căci cum aş putea să dau altora, atâta timp cât există riscul de a nu-mi ajunge nici mie? (vezi Mat. 25,9)

Efectul vărsării pe deasupra poate fi binefăcător sau vătămător; depinde de conținut. Ce se află în potirul meu? Mulțumire, recunoștință, bucurie, mângâiere? Sau întristare, amărăciune, neîmplinire, frustrare și îngrijorare? Este paharul meu plin cu harurile cerului, cu trăsături dumnezeiești și cu untdelemnul tămăduirii? Sau gema de otrava criticii distructive, a nemulțumirii și a murmurării? Ce vărs zilnic peste marginea cupei - vindecare sau pustiere?

Paharul meu și paharul Lui. Din ce cauză este paharul meu plin de dă peste el? Ecoul cuvintelor Mântuitorului îmi sună în urechi: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta fără să-l beau, facă-se voia Ta“ (Mat. 26,42). Acesta era paharul meu. El a fost sorbit până la drojdii și, ca urmare, nu mai trebuie să

port la gură otrava ucigătoare a păcatului, a nemulțumirii și a amărăciunii. În locul ei, mi se toarnă „din plinătatea Lui, și har după har“ (Ioan 1,16). El S-a dezbrăcat pe Sine, pentru ca eu să fiu acoperit; S-a făcut sărac, pentru ca eu să fiu îmbogățit, să nu mai umblu gol și să nu mi se vadă rușinea goliciunii (vezi Apoc. 3,18).

Paharul tău. E plin sau gol? Cupa ta poate fi plină. Depinde de măsura consacrării, a dedicării. El poate și dorește să ți-o umple, căci El nu dă cu măsură, ci peste așteptări, „ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu“ (Efes. 3,19). În ciuda vicisitudinilor vieții, în pofida adversităților, a neajun-

surilor, a lipsurilor, a neîmplinirilor și a performanțelor spirituale slabe, masa binecuvântărilor stă întinsă. Generozitatea Lui este fără margini. *Gazda* merge a doua milă, ca să-ți dea tot ce este necesar pentru reînnoirea puterilor fizice și spirituale și ca să te bucuri de confort.

În jurul nostru, prețutindenii, locuiesc oameni al căror pahar este gol. Ei așteaptă să

guste măcar din ce se varsă pe deasupra. Ei ar dori să se sature cu fărâmele binecuvântărilor care ni s-au dat și sunt ale noastre. Dacă stai cu paharul gol și privești cu jind „câți argați ai Tatălui meu au belșug... iar [tu] mor[i] de foame aici“ (Luca 15,17), e timpul să ții potirul ca să-ți fie umplut. La masa întinsă a generoasei *Gazde* cerești, paharul tău poate fi plin. Plin de dă peste el.

De aceea, să ne rugăm împreună cu psalmistul: „Satură-ne în fiecare dimineață de bunătatea Ta“ (Ps. 90,14). Zilnic să ne rugăm pentru umplerea cupei până la refuz, ca să avem ce să le dăm altora. Atunci „vom înălța paharul izbăvirii și vom chema Numele Domnului“ (Ps. 116,13).

Alexandru Breja, președintele Institutului Teologic Adventist

El S-a dezbrăcat pe Sine, ca eu să fiu acoperit; S-a făcut sărac, pentru ca eu să fiu îmbogățit.

Permanență și schimbare

în mișcarea adventă

Am urmărit cu interes unele materiale publicate cu privire la fenomenul schimbării. Fiind abordat de pe poziții exclusiv moral-spirituale, s-a alunecat spre o tratare fie a convertirii autentice și a reformei, fie a apostaziei. Reforma și redesteptarea, ca și apostazia, sunt cazuri de schimbări specifice. Dar schimbarea nu este numai atât. Schimbarea poate fi un proces necesar, obiectiv, neutru sau pozitiv sub aspect moral-spiritual, în funcție de opțiunile noastre fundamentale.

Încercând să o definim, am putea spune că schimbarea este o modificare a calității obiectelor, proceselor, fenomenelor, trecerea acestora de la o stare la alta, o manifestare a mișcării, a dinamismului, o necesitate, nu un capriciu. Ea se află sub controlul lui Dumnezeu - „Căci în El avem viața, mișcarea și ființa“ (Fapte 17,28).

Schimbarea începe la nivelul concepțiilor și al mentalității, este un proces dificil. Apare contradicția dintre vechi și nou, dintre tendințele de repetare a trecutului și cerințele viitorului. Schimbarea presupune confruntarea dintre cerințele subiectului și exigențele ambianței, dintre aspirații și posibilități, dintre constrângeri și inițiative, dintre imaginea proprie și percepția celorlalți.

Ritmii și fiziologia schimbării

Alvin Toffler afirmă că trăim într-o societate suprastimulată senzorial, informațional și decizional. Pus în fața unor schimbări impuse în ritmuri care-l depășesc, ale căror cauze, mecanisme și obiective nu le înțelege, omul trăiește ceea ce autorul de mai sus a numit „șocul viitorului“ - o stare de angoasă, inadaptable, stres, inadecvare. Un act nou, repetat, are nevoie de trei săptămâni pentru a deveni obicei.

Sorin Săndulache

Obiceiul este a doua natură și înseamnă o mare economie de energie psihică și intelectuală. Schimbările prea alerte sunt percepute însă ca fiind amețitoare și amenințătoare.

Obstacolele în calea schimbării sunt rutina, imobilismul, comoditatea, indiferența, suficiența, teama de schimbare. Atitudinile extreme față de schimbare sunt fie conservatorismul, fixarea rigidă, osificarea, fie instabilitatea, inconsecvența, dorința după schimbare doar de dragul schimbării.

Pentru ca schimbarea să nu devină haotică, întâmplătoare, trebuie ca omul să înțeleagă sensul și semnificația vieții sale în lumina Cuvântului și planului lui Dumnezeu; să-și orienteze viața către un scop general, unic; să aibă un ideal; să aibă un Model.

Schimbarea există, este reală. Rareori depinde ea de atitudinea noastră, voluntaristă ori conservatoare, sau de gâlceava oamenilor. Ciclurile schimbării depășesc, de obicei, durata vieții unui om. Uneori, ea are loc treptat, pe neobservate, alteori, în mod abrupt, convulsiv, sub forma unei crize. De multe ori, ea împlineste o necesitate și este benefică. Dacă a fost o schimbare prematură sau deplasată, inutilă și dăunătoare, se renunță pur și simplu la ea, se pierde pe cărările istoriei. Uneori, schimbarea presupune tatonări, costuri, până când se ajunge la formula ideală.

Distincție

Schimbarea este o caracteristică necesară lumii noastre finite, relative, contradictorii și efemere. Schimbarea nu se aplică la natura infinită și absolută a lui Dumnezeu. Citând Psalmul 102,25, apostolul Pavel scrie astfel: „La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pământul; și cerurile sunt lucrarea

mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu rămâi; toate se vor învechi ca o haină; le vei face sul ca pe o manta și vor fi schimbate; dar Tu ești același; și anii Tăi nu se vor sfârși“. „Isus Hristos este același ieri și astăzi și în veci“ (Evr. 1,10-12; 13,8). Iar Iacov (1,16) afirmă că, în Dumnezeu, „nu este nici schimbare, nici umbră de mutare“.

Aceste precizări sunt necesare, ca să știm ce trebuie și ce nu trebuie schimbat și care sunt reperatele, jaloanele față de care ne raportăm în procesul schimbării: Legea lui Dumnezeu, voința Sa, care sunt neschimbătoare.

Componenta umană

Totuși, în viața de credință, în închinarea și adorarea față de Dumnezeu, în formele de cult și liturgică, există și o componentă umană. Ca tot ce este omnesc, această componentă este relativă, diversă, limitată și trecătoare.

De fapt, lucrurile se petrec cam așa: un act religios repetat devine obicei, obiceiul este investit cu putere de standard, iar standardul devine, o dată cu trecerea generațiilor, o tradiție. Această succesiune este binefăcătoare atunci când este inspirată de Dumnezeu, când în spatele acestor manifestări se află principiile Sale eterne. Dar încercarea de a eterniza ceea ce este omnesc reprezintă o formă de idolatrie, formalism, tradiționalism și legalism, care sunt străine de spiritul adevărat al Evangheliei și al creștinismului autentic.

Această parte omenească a confiscat deseori cele mai sacre valori spirituale, în folosul unor interese firești și omenești. A existat întotdeauna o tensiune între voința lui Dumnezeu și tradiționalism. Domnul Isus Hristos a fost extrem de categoric în această privință: „Isus le-a răspuns: 'Fățarnicilor... Voi lăsați porunca lui Dumnezeu și

țineți datina așezată de oameni... Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră" (Marcu 7,6-9).

„Domnul Hristos căuta să reazeze toate instrucțiunile revelate ale lui Dumnezeu la locul cuvenit în gândirea și viața poporului Său. El dorea să acorde prioritate Cuvântului lui Dumnezeu față de cuvintele oamenilor, să îndepărteze cele ce nu erau decât forme religioase exterioare și să cultive adevăratul spirit religios în inimă" (The Seventh-day Adventist Bible Commentary, vol. 5, pag. 622).

Coordonatele schimbării

Am putea circumscrie unele coordonate ale schimbării. Astfel, vom descrie o *orizontală cultural-geografică*, reprezentată de o paletă foarte variată de grupuri etnice și sociale, cu structuri foarte diverse: europeni, aborigeni, americani, boșimani, laponi, africani etc. Putem include aici și decalajele în dezvoltarea economică, dintre cele trei „lumi”, sau diferențele est-vest, nord-sud. Tot aici am putea surprinde un *plan transversal, al deosebirilor individuale*, de personalitate, sex, vârstă, profesie etc. Toate acestea nu-L deranjează pe Dumnezeu. El Se simte onorat, atunci când lauda și adorarea noastră poartă amprenta diversității noastre.

Am putea vorbi și despre o *longitudinală a timpului istoric*. Privind retrospectiv și pe durate de timp destul de mari, schimbarea este mai mult decât evidentă în istoria religiei.

Istoria poporului lui Dumnezeu este o alternanță de apostazie și reformă. Sfeșnicul mesajului divin a trecut din mână în mână și din generație în generație. Totodată, constatăm și o schimbare care nu are de a face doar cu tragedia veacurilor - conflictul fundamental dintre Dumnezeu și Satana, dintre adevăr și minciună, dintre bine și rău, dintre frumos și grotesc. A existat și o schimbare care presupunea, în interiorul acestui conflict, maturizarea omenirii, schimbarea circumstanțelor, achiziții în toate celelalte planuri ale civilizației și culturii umane, care nu pot fi sepa-

rate de spiritualitatea ei, dar care sunt distincte și specifice.

A nega schimbarea formelor religioase de-a lungul istoriei ar însemna să spunem că nașterea, înflorirea și decăderea civilizațiilor, formarea și destrămarea imperiilor, marile descoperiri geografice, revoluția tehnică și cea științifică sunt cu totul străine de Dumnezeu și n-au nimic de a face cu fenomenul religios.

Totuși, există deosebiri notabile între epoca patriarhilor, cea a peregrinării în pustie și cea a stabilirii în Canaan, iar aici, între cea a judecătorilor și cea a regilor. Există deosebiri între cortul întâlnirii și templul lui Solomon, între religia templului și religia sinagogii, ca și între sinagogă și biserica creștină - deși toate aceste forme religioase au fost prescrise și aprobate de Dumnezeu.

Dacă Dumnezeu este același, de ce au fost necesare aceste schimbări? Răspunsul este complex. Un factor hotărâtor l-ar putea constitui faptul că, de la religia familială și nomadă, s-a trecut la religia națională și stabilă. De asemenea, s-a parcurs un drum de la religia predominant concret-senzorială și ceremonial-simbolică spre religia spiritual-lăuntrică, „în Duh și în adevăr”.

Traversând istoria zbuciumată și improprie slujirii lui Dumnezeu, a acestei lumi căzute în păcat, adevărații copii ai lui Dumnezeu din orice epocă opun rezistență oricărei ispite, presiuni sau perversități și, în același timp, folosesc în mod inteligent și creator orice facilități și disponibilitate, ca să îndeplinească voia Sa, planul Său și să-I proslăvească Numele.

Poate cea mai stabilă coordonată a schimbării rămâne *verticala spirituală* a raporturilor dintre Dumnezeu și om. Dar și aici au survenit schimbări, pentru că Dumnezeu a intervenit mereu ca să-l ridice pe om, de la starea decăzută în care se afla la un moment dat, până la idealul neschimbător al Cerului. Este adevărat că Dumnezeu este neschimbător, iar Adevărul este absolut și principiile Sale sunt eterne. Însă capacitatea omului de a-l percepe și de a-L asimila este limitată și progresivă.

„Lumina este în continuă creștere asupra căii tuturor celor care Îl urmează pe Hristos; adevărul este dezvăluit în mod constant poporului lui Dumnezeu. Trebuie să înaintăm permanent, dacă suntem urmașii Celui care ne conduce. Numai când umblăm în lumină, împlinind adevărul care a fost descoperit și pe care l-am înțeles, primim o lumină mai mare. Nu ne putem scuza că primim doar lumina pe care au avut-o părinții noștri, cu o sută de ani în urmă. Dacă părinții noștri temători de Dumnezeu ar fi văzut și auzit ceea ce vedem și auzim în prezent, ar fi acceptat lumina și ar fi pus-o în practică. Dacă dorim să le urmărim credințioșia, trebuie să primim adevărurile care ne sunt descoperite, după cum și ei le-au primit pe cele prezentate lor; trebuie să procedăm cum ar fi făcut și ei, dacă ar fi trăit în zilele noastre” (Ellen White, *Historical Sketches*, pag. 197).

Polarizare

Asistăm la o polarizare, la o radicalizare a pozițiilor în biserică. Față de o tendință liberală și, uneori, chiar libertină, sunt exacerbate conservatorismul, rigiditatea și ignorarea procesului obiectiv al schimbării, care are loc în mod natural. Aceasta se întâmplă pentru simplul fapt că suntem oameni, că lumea noastră este finită și relativă. Există un proces incontestabil al schimbării, care nu are culoare morală spirituală. Dacă ne hotărâm să devenim copii ai lui Dumnezeu, loiali și consacrați, îl parcurgem rămânând slujitori ai Săi. Dacă suntem lumești și firești, îl deturnăm în folosul celui rău.

La prima vedere, înclinăm să identificăm poziția conservatoare ca fiind poziția care păstrează valorile și principiile neschimbătoare ale lui Dumnezeu, „credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna” (Iuda 3) și, deci, ca fiind atitudine corectă. O atitudine dinamică, flexibilă, care poate degenera ușor într-o formă de liberalism, este automat considerată ca fiind apostaziată. Cu toate acestea, la o cercetare mai atentă, se va dovedi că amândouă aceste atitudini pot fi la fel de dăunătoare, în măsura în care au abandonat poziția echilibrată, de mijloc. Aceasta presu-

pune acceptarea schimbării doar în ceea ce este omenesc, relativ, periferic, limitat sau chiar contradictoriu, în ceea ce ține de mijloace, căi, metode, forme, păstrând însă cu sfințenie ceea ce este imuabil, dumnezeiesc, cu valoare de esență, principiu și adevăr absolut.

Așa cum spune Samuel Koranteng-Pipim, biserica este prinsă între focurile încrucișate ale dreptei independente și ale stângii liberale. Radicalizarea se adâncește și Satana jubilează, în timp ce gândirea și atitudinea pozitivă, constructivă, echilibrată sunt ignorate.

Un exemplu de abordare unilaterală a acestei probleme îl reprezintă felul în care este citat textul din Romani 12,2: „Să nu vă potrivii chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită”. Adversarii schimbării citează doar prima parte a textului, partizanii ei doar partea a doua, în timp ce o atitudine echilibrată ar trebui să țină seama de întregul text și context.

Ne întrebăm unde s-ar fi situat cei care astăzi cultivă un spirit conservator, atunci când, la construirea templului lui Solomon, unele detalii față de cortul întâlnirii au fost schimbate și s-au introdus elemente noi; când de la serviciul divin din templu s-a trecut la sinagogă sau când de la sinagogă s-a trecut la biserică creștină; când s-a renunțat la tăierea împrejur, în favoarea botezului cu apă; când a fost evident că Dumnezeu le cerea creștinilor iudei să se așeze la masă și la masa spirituală cu păgânii; în epocile în care structuri osificate, învechite și apostaziate erau părăsite de un popor curat, plin de zel pentru Dumnezeu și care purta sfeșnicul Său.

Mai dureros este faptul că, deși aceste poziții extreme, radicaliste și conservatoare sunt luate în numele „adevărului dat sfinților odată pentru totdeauna”, de multe ori, în locul bunei credințe, pot fi constatate orgolii rănite, vanitate, fariseism, incapacitate de comunicare, de înțelegere, de discernământ între ce este esențial și ce este formal, precum și un spirit acuzator, îndreptățire de sine, sentimentul suficienței și al superiorității suverane.

O atitudine contraproductivă

Este dureros și contrariant să constăți că mulți dintre cei care adoptă o atitudine conservatoare, fundamentalistă și uneori legalistă fac o adevărată alergie la noțiunile de cultură, de civilizație și la realitățile sociale în mijlocul cărora trăim. Ca și cum Dumnezeu ne-ar cere să ne trăim religia într-un mediu aseptice, izolat - un fel de monahism neoprotestant, un exil interior, o atitudine sectară. Din nefericire, această atitudine și-a pus amprenta și asupra mișcării advente din România. Suntem aproape o societate închisă, nu avem deprinderea de a ne asuma roluri și responsabilități sociale, nu izbutim să ne creăm o imagine convingătoare și coerentă în fața societății, deși mesajul clar al lui Dumnezeu este altul. Biblia spune că societatea este cetatea noastră și că fericirea noastră atârnă de fericirea ei.

„Este posibil să dăm o dovadă foarte săracă a autenticității credinței noastre, atunci când ne închidem în noi înșine, fără să le oferim celor din jur lumina prețioasă a adevărului pe care Dumnezeu ni l-a dat. Avem nevoie de tot mai mult adevăr și de o înțelegere mai clară a adevărului. Trebuie să căutăm permanent adevărul, să-l găsim și să avem dorința vie ca și ceilalți să ni se alăture în credință” (*Manuscript Releases*, vol. 6, pag. 209).

Ne împănăm cu standarde de suprafață, care izbesc privirile și ne conferă o notă de originalitate, dar nu ne sfiim să trădăm principiile care susțin aceste standarde, mai ales dacă putem s-o facem în mod discret, subtil și disimulat. Aceasta dovedește că angajamentul nostru față de ele este prea slab ca să reziste în fața intereselor noastre egoiste. În același timp, oamenii flămânezesc și însetează după Dumnezeu și după Cuvântul Său, sunt marcați de suferințe fizice, morale și spirituale, mai grave și mai acute decât oricând, dar noi n-am găsit calea spre conștiința lor printr-un mesaj clar și coerent, modern și inteligent, dar mai ales profund spiritual și altruist.

De ce ne este frică de schimbare? Pentru că deseori, în această

lume căzută în păcat, ea aduce cu sine și rele. Sau și ea presupune adaptare și, deci, efort. Pentru că ne formăm stereotipii, la care ne este greu să renunțăm; pentru că, peste o anumită vârstă, ne este aproape imposibil să acceptăm noul, chiar dacă acesta ar putea să însemne o infuzie de prospețime necesară lucrării lui Dumnezeu, care nu ar duce la sacrificarea nici unui principiu.

Pledoarie pentru o atitudine echilibrată

Influențele culturii și civilizației produc modificări de nuanță în personalitatea noastră. Putem respinge schimbarea sau putem deveni conștienți de ea, utilizând-o și fructificând-o în mod creator. În zona schimbărilor care sunt inerente și neutre din punct de vedere moral-spiritual, alternativa rezonabilă este să integrăm noile date ale realității, să ne reînnoim permanent consacrarea față de Dumnezeu, în noile condiții, fără să sacrificăm, prin compromis, vreun principiu al Cuvântului și fără să aducem nici o știrbire voinței Sale.

Mai este nevoie de schimbare, astăzi? Poate că, de la nivelul miopiei noastre, am fi tentați să spunem: Nu! Dar să reflectăm la ceea ce s-a întâmplat cu societatea omenescă, în ultimul secol sau chiar numai în ultimile decenii. Ritmul schimbărilor sociale, economice, politice, științifice și tehnologice a devenit amețitor. Deși neuniformă pe tot globul, trăim într-o eră postindustrială, a informatizării și mediatizării. Aceste realități n-au schimbat cu nimic problema păcatului și a soluției oferite de Dumnezeu, dar au schimbat profund viața umană.

Religia este chemată să influențeze societatea și cultura căreia îi aparține și o face cu siguranță, fiind, la rândul său, influențată de complexitatea și caracterul societății, culturii și civilizației din care face parte. Evenimentele și schimbările istorice, sociale, economice, politice și culturale produc, în timp, modificări de nuanță în organizare, în practicile de cult, în atitudine și comportament și, uneori, chiar în chestiuni doctrinale.

„Criteriul esențial care ne va permite să judecăm viabilitatea

unui grup religios va trebui să fie intensitatea și bogăția experienței religioase caracteristice, precum și caracterul adecvat și autentic al expresiei sale. Atitudinea conservatoare poate fi expresia unei forțe, iar cea flexibilă a unei slăbiciuni. Dar mai este posibil ca prima să fie interpretată ca fiind o lipsă de suplețe și, deci, o slăbiciune, iar a doua, drept abordare conform unui orizont mai larg și, deci, un element activ. Experiențele extreme creează atitudini și idei extreme. Evoluția istorică a grupului religios poate conlucra în două sensuri, fie spre slăbirea instituției religioase și a bogăției originare a conținutului său, fie spre purificarea și rafinarea sa. De asemenea, se poate merge spre extreme sau se poate ajunge la echilibru" (Joachim Wach, *Sociologia religiei*, Iași, 1997, pag. 245).

Ce atitudine să luăm?

Problemele cu care se confruntă oamenii și profilul personalității lor, accesibilitatea și gradul de cultură, stilul de viață și spectrul bolilor - toate acestea și încă multe altele s-au schimbat. S-au schimbat trebuințele și aspirațiile, motivațiile și interesele. Conținutul profund al închinării, adorării și consacrării față de Dumnezeu, cu tot ce reprezintă el, este diferit la un păstor sau agricultor, care trăiește într-o societate simplă, naturală, față de cel al unui inginer de calculatoare, dintr-o metropolă sofisticată. Amândoi, însă, pot rămâne foarte bine copii ai lui Dumnezeu.

Înseamnă cumva că trebuie să înțelegem altfel Revelația, autoritatea și inspirația Cuvântului lui Dumnezeu? Nicidecum. Dar este necesar să înțelegem că va trebui probabil să găsim forme noi de a ne apropia de acest Cuvânt, mijloace și metode noi de a-L proclama.

Liturgica a început să capete valențe și forme noi de comunicare. Dacă acestea nu alterează mesajul original și se adecvează mai bine receptivității omului zilelor noastre, nu pot fi decât benefice. Gândiți-vă care erau exigențele unei predici, în anii 1920-1930, și care sunt astăzi. Comparați-i, vă rog, pe ascultătorii de atunci cu cei

de astăzi și trageți concluziile privind conținutul, calitatea și durata unei astfel de predici. Mesajul în sine a rămas neschimbat, dar celelalte mijloace, ca și raporturile dintre vorbitor și ascultători, s-au modificat profund.

Unul dintre textele cele mai îndrăgite și mai frecvent citate de conservatori este cel din Iuda 3: „... credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna”. Această sintagmă apare în mod perseverent, pretențios și triumfător, în orice context și ținând loc pentru orice concluzie. Se sugerează caracterul imuabil al crezului, doctrinei, adevărului, dar se uită faptul că, în fiecare generație, sfinții sunt alții.

Nu cumva opinia noastră cu privire la adevăr este exagerat de rigidă? Având în vedere percepția noastră limitată și progresivă, ca și eroziunea continuă a mesajului prin păcat, de-a lungul timpului, nu cumva această atitudine ascunde o capcană? Nu există oare riscul să pierdem noțiunea de adevăr prezent și implicit pe aceea de adevăr profetic? Ce este profeția, dacă nu Adevărul turnat în matricea timpului?

„Cercetătorul Bibliei, care revede un fragment pentru un studiu mai aprofundat sau reînnoit, va primi întotdeauna o viziune proaspătă din același text. O situație nouă, o perspectivă diferită sau o nevoie urgentă poate oferi cadrul actual, în care adevărul să corecteze idei anterioare, să transmită ceva nou sau să dea o înțelegere mai largă a ceea ce este deja cunoscut. [...]

„Nu există scuză pentru cineva care adoptă atitudinea că nu mai este nici un adevăr care trebuie descoperit și că toate interpretările noastre cu privire la adevăr sunt fără greșală. Faptul că poporul nostru susține de mulți ani anumite învățături ca fiind adevărate nu este o dovadă că ideile noastre sunt infailibile” (*Review and Herald*, 20 dec. 1892).

Nu este nimic rău în aderarea la stâlpi - acele poziții care nu pot fi clătinate; dar nu trebuie să privim cu suspiciune asupra unei lumini noi pe care Dumnezeu o poate trimite și să spunem: *Realmente, nu înțelegem că avem*

*nevoie de mai multă lumină decât vechiul adevăr pe care l-am primit până acum și în care suntem întemeiați. Dacă păstrăm această atitudine, în dreptul nostru se aplică mustrarea Martorului credincios: 'Și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol' (Ibid., 7 aug. 1894)” (Lee Gugliotto, *Handbook for Bible Study*, pag. 15, 16).*

Există, incontestabil, pericole. Pe de o parte, există pericolul schimbării de dragul schimbării și chiar cu sacrificarea valorilor principale, a identității și a mesajului specific. Pe de altă parte, există pericolul conservatorismului extrem, al tradiționalismului cu orice preț, care ridică la rang de dogmă forme, practici omeneste care nu au nimic veșnic și divin în ele, de care continuăm să ne cramponăm până la ridicol, numai pentru că le-am investit cu valori sacralizante false.

În trecut, religia a fost percepută ca fiind o instituție reacționară, opusă schimbării. Dimpotrivă, religia autentică include o filozofie a schimbării omului și lumii în vederea mântuirii: „De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci, chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru din lăuntru se înnoiește din zi în zi. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice. Pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere” (2 Cor. 4,16.18; 5,7).

Schimbarea omului firesc, vechi, condus de instinctele primitive ale ființei sale, în om nou, renăscut, duhovnicesc nu se poate realiza decât cu ajutorul lui Dumnezeu. Nu este vorba de o cosmetizare, de o îmbunătățire, ci de o transformare profundă a intențiilor, motivelor, intereselor, de o nouă orientare, de noi idealuri, de noi comandamente, de un nou stil de viață, pe plan organic, psihic, de relație, informațional și cultural, spiritual și religios. Un astfel de om al lui Dumnezeu va fi receptiv și sensibil la schimbarea apropiată și condusă de Dumnezeu.

Dr. Sorin Săndulache este prezbiter în comunitatea Popa Tatu, București, și membru în comitetul Diviziunii Euro-Africa.

Trupul lui Hristos

Din ziua în care Adam a adus prima jertfă dincolo de porțile Edenului și până când Domnul Hristos va veni în slavă pe nori, El are și va avea o biserică pe pământ. Aceasta poate fi seminția lui Avraam, Sara și Isaac (vezi Gen. 21,3,4) sau corpul credincioșilor de la sfârșitul timpului, cunoscut sub numele profetic Laodicea (vezi Apoc. 3,14-18). Dar lucrul mai important este că Dumnezeu alege oameni, nu doar pentru a răspândi adevărul (vezi Mat. 24,14), ci și ca pe un mijloc de a-Și descoperi caracterul, atât în fața oamenilor, cât și în fața universului (vezi Efes. 3,10).

Biserica nu s-a născut din visele, ambițiile și planurile oamenilor, în efortul lor de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Este ceva conceput de El, ca să-i învețe pe oameni despre Sine. Biserica nu este ceva arbitrar sau opțional, de care credincioșii să se țină sau pe care să o abandoneze. Domnul Hristos Se descoperă în și prin biserică Sa. Despărțirea de biserică (potrivit definiției biblice a bisericii) înseamnă chiar despărțirea de trupul Domnului Hristos.

Dumnezeu intenționa ca oamenii să facă parte din „întreaga [Sa] familie, din cer și de pe pământ” (Efes. 3,15). În Noul Testament, cei care au ieșit din lume și s-au despărțit de poftele, patimile, ambițiile și minciunile ei sunt membri în ceea ce se numește biserică.

Biserica aduce o dimensiune vitală noțiunii de creștin. Pe lângă descoperirea caracterului lui Dumnezeu (vezi Ioan 14,9) și achitarea, în trupul Său, a pedepsei pentru păcatele noastre (vezi Rom. 5,8; Gal.3,13; 1 Petru 2,24), Domnul Hristos a venit să pună temelia bisericii Sale, „cei [ai Săi] chemați afară” - atât iudei, cât și păgâni - care L-au primit ca pe Mesia și au răspuns invitației Sale de a fi „lumina lumii” (Mat. 5,14).

Unul dintre punctele fundamentale de credință ale bisericii noastre declară: „Biserica este comunitatea credincioșilor care cred și mărturisesc că Isus Hristos este Domn și Mântuitor. Fiind urmași ai poporului lui Dumnezeu din Vechiul Testament, suntem chemați să ieșim din lume. Noi ne adunăm împreună ca să ne închinăm, să avem părtășie, să primim învățături din Cuvântul lui Dumnezeu, să sărbătorim Cina Domnului, să slujim întregii omeniri și să vestim Evanghelia în toată lumea” (nr. 11).

Robert Folkenberg

Biserica este o instituție divină, despre care se vorbește deseori în Biblie ca fiind „biserica lui Dumnezeu” (Fapte 20,28; 1 Cor. 1,2). Desigur, numai Dumnezeu este desăvârșit, infailibil, absolut; niciodată aceste însușiri n-au fost promise și n-au fost o condiție pentru biserică Sa. De la început, biserică a suferit de pe urma greșelilor, a lipsei de credință, a interpretării greșite sau chiar a neascultării intenționate de voința expresă a lui Dumnezeu. Întotdeauna, biserică a avut nevoie de corectare divină, de pocăință și de înviore (și sunt destui cei care se oferă în mod voluntar să ia locul lui Dumnezeu, ca judecători).

Biserica lui Dumnezeu s-a confruntat cu provocări nu doar din afară, ci și dinăuntru. De la revolta condusă de Core, Datan și Abiram (vezi Num. 16,1-3), până la începuturile bisericii adventiste și chiar astăzi, subiectul autorității este foarte discutat.

Desigur, Domnul Hristos este Capul bisericii, autoritatea supremă. Chestiunea autorității se complică de la El în jos. Cui i-a încredințat Domnul Hristos autoritatea Sa în biserică?

Cum este împărțită autoritatea? Cum se iau hotărârile de importanță vitală? Cum privește Dumnezeu aceste hotărâri? Atunci când un comitet de conducere al bisericii ia hotărâri greșite, cum așteaptă Dumnezeu să răspundă membrilor? Cum așteaptă El să răspundă membrilor, când biserică ia hotărâri cu care ei, în mod sincer, nu sunt de acord? Și, cel mai important, nu cumva răspunsul nostru față de „greșelile” bisericii descoperă ceva despre experiența mântuirii în viața noastră?

În ultimul timp, întrebări legate de eclesiologie (doctrina despre biserică) - mai ales cum conduce Dumnezeu biserică Sa - au fost subiectul tot mai multor discuții. Câteva biserici locale s-au despărțit oficial de mișcarea noastră, nu din cauză că aveau vederi teologice diferite (aparent, cel puțin), ci pentru că priveau diferit autoritatea în biserică.

Articolele mele de anul acesta vor fi consacrate acestor subiecte vitale și sper ca, prin puterea Duhului Sfânt, să ajut la clarificarea problemelor care ar putea să amenințe însăși temelia bisericii lui Dumnezeu, pe care El o iubește atât de mult.

Robert Folkenberg este președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Adventist Review, 1 ianuarie 1998

Ellen White și spiritele

Ați auzit despre mesajul sorei White de dincolo de mormânt? În 1974, Ruth Montgomery, cea mai de seamă scriitoare din lume despre fenomenele spiritiste, îi scria din Mexic, unui adventist de curând convertit, că tocmai primise un mesaj de la Ellen White.*

Roger Coon

Scrisoarea pretindea că sora White (care murise în 1915, cu aproape 60 de ani înainte) ar fi comunicat din „cealaltă parte“, printr-un spirit călăuzitor, că s-a răzgândit referitor la ce scrisese despre starea omului în moarte, în clasică sa carte religioasă, *The Great Controversy* (Tragedia veacurilor).

Acest volum bine cunoscut a apărut inițial în 1858, sub titlul *Spiritual Gifts* (Daruri spirituale), volumul 1, o lucrare modestă, de numai 219 pagini. În capitolul 30, „Spiritismul“, Ellen White a făcut aluzie la un subiect pe care avea să-l dezvolte considerabil într-o ediție ulterioară, în legătură cu spiritele rele ale lui Satana și cu apostolii Domnului Hristos:

„Satana îi încredințează fiecăruia dintre îngerii săi partea lui de făcut. Lui îi place ca ei să fie vicleni, prefăcuți și înșelători. El îi învață pe unii dintre ei să îndeplinească rolul apostolilor și să vorbească în numele lor... Toate aceste învățături, despre care se dă impresia că vin din partea apostolilor... vin [în schimb] direct de la maiestatea sa satanică...

Aici [în spiritism] este un canal devotat lui cu totul, aflat sub controlul său și prin care poate face lumea să creadă ce vrea el“ (*Spiritual Gifts*, vol. 1, pag. 176-178).

În 1884, această lucrare de început, de 219 de pagini, a fost extinsă într-un set de patru volume, însumând 1706 pagini. Titlul seriei fiind *The Spirit of Prophecy* (Spiri-

tul profeției). În volumul 4 (care urma să fie republicat în 1888 și în 1911, sub titlul *The Great Controversy* - Tragedia veacurilor), Ellen White a scris mai pe larg despre strategia lui Satana chiar înainte de sfârșit:

„Apostolii, așa cum sunt reprezentați de aceste duhuri mincinoase, sunt făcuți să contradică tot ce au scris [în Scripturi] sub inspirația Duhului Sfânt, atunci când au fost pe pământ. Ei neagă originea divină a Bibliei și, în felul acesta, dezrădăcinează temelia nădejzii creștinului și îndepărtează lumina care descoperă calea spre cer“ (*The Spirit of Prophecy*, vol. 4, pag. 375; *Tragedia veacurilor*, ed. 1996, pag. 571).

Nimeni nu poate afirma că Ellen White a prezis că și „spiritul“ ei se va întoarce în mod asemănător, ca să „revizuiască“ părți din cele peste 100 de cărți care formează în prezent scrierile sale disponibile în limba engleză. *Cert* este însă că, în 1974, a avut loc un eveniment remarcabil, în împrejurări neobișnuite. Iată contextul său fascinant:

La începutul anilor 1970, Nicholas Steubing, care avusese legături strânse cu lumea ocultă, a descoperit pe Domnul Isus și mântuirea, într-o biserică adventistă de ziua a șaptea, din California. Duhul Sfânt l-a condus să renunțe la participarea la orice formă de fenomene spiritiste. (În prezent, Nicholas Steubing este om de afaceri la Columbus, Ohio, S.U.A.)

În 1973, după ce s-a mutat în statul Michigan, Nicholas Steubing, care avea acum 32 de ani și trăia

încă „dragostea dintâi” a credinței sale de curând descoperite, a simțit o mare povară, care îl constrângea să le vorbească despre noile sale concepții celor care influențaseră atât de puternic gândirea sa religioasă, mai înainte.

Ca urmare, i-a trimis un exemplar al cărții *The Great Controversy* (Tragedia veacurilor) lui Ruth Montgomery, care locuia atunci în Mexic și care, între 1965 și 1974, publicase șase cărți despre fenomenele spiritiste. În scrisoarea care însoțea cartea, Steubing sugera că pe Montgomery ar putea să o intereseze să citească scrierile unei alte femei, de formație metodistă, care trăise în secolul trecut. El îi mai spunea că Ellen White este pe locul al patrulea între autorii ale căror lucrări sunt traduse în cele mai multe limbi, este *scritoarea* cea mai tradusă din lume și autorul *american* cu cele mai multe lucrări traduse.

Curioasă, Ruth Montgomery începu să citească această carte. Și, pe 17 aprilie 1974, i-a scris lui Steubing, cel care i-o dăduse, exprimându-și aprecierea pentru darul lui „foarte generos”. În aceeași dimineață, mai devreme, ea însăși avusese o ședință de scriere automată.

(În scrierea automată, subiectul ține un stilou în mână sau își așază degetele pe tastatura unei mașini de scris, apoi își lasă mintea să mediteze, să contempleze, iar instrumentul de scris să scrie singur, producând un mesaj coerent - și controlabil - pe care spiritul călăuzitor dorește să-l comunice în acel moment.)¹

Mesajul care îi fusese transmis lui Ruth Montgomery, în acea dimineață de 17 aprilie, era șocant. Ea scria astfel: „Foarte ciudat, în ședința de scriere automată de azi dimineață, Spiritele călăuzitoare mi-au transmis mesajul că 'femeia White, care a scris cartea pe care o citești tu, este aici și spune: „Vă rog, vă rog să nu luați în seamă ce am scris despre comunicarea cu morții care continuă să trăiască”” (Scrisoare, Ruth Montgomery către Nicholas Steubing, Cuer-

navaca, Nogales, Mexic, 17 apr. 1974, pag. 1).

Ce avusese de spus Ellen White despre comunicarea cu morții, în cartea *Tragedia Veacurilor*, și pe care „spiritele călăuzitoare” ale lui Ruth Montgomery voiau și îi rugau pe cititori, prin cuvintele atribuite ei, să nu ia în seamă?

Trei idei par deosebit de relevante:

1. În capitolul 34, „Pot oare morții să ne vorbească?”, Ellen White repetă învățătura clară a Bibliei, că, în prezent, morții sunt în stare de inconștiență. Astfel, orice „spirit” care poate să apară și să pretindă că este spiritul unei persoane decedate este, în realitate, doar un înger rău, al lui Satana (vezi *Tragedia veacurilor*, pag. 565-576). Prima lui minciună, în Eden, față de Adam și Eva, fusese aceasta: „Hotărât, că nu veți muri” (Gen. 3,4).

2. Învățătura nebiblică, păgână, despre nemurirea sufletului este primejdioasă, între altele pentru că pregătește calea ca spiritismul să-i înșele pe oameni, în timpul sfârșitului (vezi *Ibid.*, pag. 603-604).

3. Această învățătură falsă va fi un factor important în evenimentele mondiale, chiar înainte de revenirea Domnului Isus, pentru că va fi una dintre cele două doctrine prin care Satana va conduce „Babilonul spiritual” (inclusiv „principalele biserici din Statele Unite”) să se unească împotriva celor care păzesc poruncile lui Dumnezeu (vezi *Ibid.*, pag. 453-454, 603-604). Sora White spune că a doua învățătură pe baza căreia se va uni „Babilonul spiritual” este sfințenia primei zile a săptămânii, duminica.

Nu e de mirare, deci, că Satana nu vrea ca oamenii să cunoască planurile lui amăgitoare - mai ales în legătură cu acest mare eveniment de la sfârșitul istoriei!

Alte câteva lucruri din scrisoarea lui Montgomery sunt deosebit de interesante.

În primul rând, autoarea a scris cu majusculă expresia „Spiritele

călăuzitoare” - expresia consacrată prin care spiritiștii îi numesc pe mesagerii lor din lumea spiritelor. Astfel de majuscule se folosesc de obicei când se face referire la o zeitate sau la Divinitate. Este semnificativ că Isaia, cu 700 de ani înainte de Domnul Hristos, reda o declarație blasfematoare, făcută de Lucifer, înainte de căderea sa din cer:

Satana este ros de invidie și are o ură neînduplecată față de toți profetii inspirați de Dumnezeu.

„Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt” (Is. 14,13.14).

Astfel, în mod subtil și viclean, Satana își perpetuează și astăzi această pretenție nelegitimă la prerogativele Dumnezeirii. Într-adevăr, tot în prima minciună, din Eden, Satana le-a oferit primilor noștri părinți posibilitatea de a fi ca Dumnezeu însuși (ca și cum ar fi avut puterea să o ofere!). Dacă îi vor urma sfatul, a mințit el, „veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Gen. 3,5).

În al doilea rând, Satana este ros de invidie și are o ură neînduplecată față de toți profetii inspirați de Dumnezeu. În definitiv, acești vrăjmași ai lui, muritori, pot să facă ceva ce el, în pofida întregii sale puteri supranaturale recunoscute, nu poate: ei pot atât să vadă, cât și să prezică viitorul, când sunt inspirați de Duhul Sfânt.

Iar insolența diavolului față de unul dintre ultimii profetii ai lui Dumnezeu se vede foarte bine în

maniera nepoliticoasă, denigratoare, în care „spiritele călăuzitoare“ vorbesc despre „femeia White“.

Ce înseamnă pentru noi această experiență remarcabilă? S-a întors cumva „spiritul“ soarei White, prin mijlocirea „spiritelor călăuzitoare“ ale lui Ruth Montgomery, să ofere o „mărturie“ de dată recentă a profetului pentru biserica sa? A adus „spiritul“ o mărturie care să contrazică ce a scris ea când era în viață, despre starea omului în moarte?

Desigur că nu. Acest mesaj a venit direct de la Satana. Și pentru același scop care îi va sluji și în viitorul apropiat, când vom vedea împlinirea prezicerii soarei White, din 1384, că „spiritele“ scriitorilor Bibliei se vor „întoarce“ ca să schimbe în minciună adevărurile scrise sub inspirația Duhului Sfânt.

De fapt, chiar la sfârșit, chiar înainte de revenirea lui Isus, Satana va personifica public a doua venire a Domnului Hristos! Ellen White a văzut în viziune această șocantă, uimitoare „încufunare a teribilei lucrări de amăgire“ și-i face o descriere remarcabilă, de martor ocular, în cartea *Tragedia veacurilor* (vezi pag. 641-642).

Ea încheie solemn această parte a descrierii, declarând: „Numai cei care au fost cercetători sărguincioși ai Scripturilor și care au primit dragostea de adevăr vor fi ocrotiți de amăgirea puternică ce ia lumea în stăpânire“ (*Ibid.*, pag. 642).

Între-adevăr: „Ultima mare amăgire este pe punctul de a se descoperi înaintea noastră. Antihristul trebuie să-și desfășoare lucrările miraculoase înaintea ochilor noștri. Atât de mult se va asemăna contrafacerea cu adevărul, încât va fi peste putință să se facă deosebire între ele, dacă nu avem Sfintele Scripturi. Prin mărturia lor trebuie probate toate declarațiile și orice minune... Numai cei care și-au întărit mintea cu adevărurile Bibliei vor rezista în lupta cea mare de la sfârșit“ (*Ibid.*, 609-610).

Observați: „Numai cei care au fost cercetători sărguincioși ai

Scripturilor...“ Și, din nou: „Numai cei care și-au întărit mintea cu adevărurile Bibliei...“

In viitorul foarte apropiat, vom vedea împlinite în fața ochilor noștri faptele supranaturale ale lui Satana, prezise de Domnul Hristos apostolului Ioan, pe insula Patmos, acum 1900 de ani: „Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse [puterea] să le facă“ (Apoc. 13,13.14).

Dacă a fost vreodată un timp în care adevărații creștini protestanți să se bazeze pe sola Scriptura, acum este timpul acela.

Inspirația a dezvoltat ulterior tema acestor versete, astfel: „El ... îi amăgește pe locuitorii pământului prin minunile pe care avea puterea să le facă“, nu doar prin cele pe care pretinde că le face. În acest pasaj biblic, este descoperit ceva mai mult decât simple înșelătorii“ (*Testimonies for the Church*, vol. 5, pag. 698).

De asemenea: „Semne îngrozitoare, cu un caracter supranatural, se vor descoperi în curând în ceruri, ca dovadă a puterii de a face minuni, a demonilor. Duhuri de demoni vor merge la împărații pământului și în lumea întreagă, ca să-i lege în amăgire și să-i îndemne să i se alăture lui Satana, în lupta sa împotriva conducerii cerului [vezi Apoc. 16,13.14]. Prin aceste mijloace, vor fi amăgiți deopotrivă cei

care guvernează și cei guvernați... Ele [duhurile de demoni] vor face minuni uimitoare de vindecare și vor declara că au descoperiri din cer, care vor contrazice mărturia Scripturilor“ (*Tragedia veacurilor*, pag. 641).

Dacă a fost vreodată un timp în care adevărații creștini protestanți să se bazeze în mod neclintit și exclusiv pe *sola scriptura* - „Biblia și numai Biblia“ - acum este timpul acesta!

Prietene, ești un cercetător „sărguincios“, care ți-ai „întărit“ mintea cu adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu? Dacă nu ești, nu vei reuși nicidecum să scapi de amăgirile finale ale lui Satana.

* Până în 1974, cele mai importante scriitoare din America despre fenomenele spiritiste erau Ruth Montgomery (șase cărți), Jane Roberts (patru cărți) și Jeane Dixon (trei cărți). Deși Jeane Dixon era probabil mai bine cunoscută de public, ca scriitor asupra fenomenelor oculute, Ruth Montgomery avea mai multe cărți publicate și cu un tiraj mai mare: între 1965 și 1985, ea a scris 10 best-sellers, având, practic, milioane de cititori.

† În a doua sa carte, *A Search for the Truth* (În căutarea adevărului, 1967), Ruth Montgomery le descrie cititorilor ei, destul de detaliat, fenomenul uimitor al scrierii automate: „Țineam creionul și totuși el părea că scrie fără ajutorul meu. Nu aveam nici o idee despre ceea ce era exprimat, până când am văzut cuvintele pe tablă... Acesta a fost un fenomen asupra căruija în mod evident nu aveam controlul“ (pag. 28, 29). Jane Roberts, folosind scrierea automată, a acumulat un număr remarcabil, de peste 6000 de pagini dactilografiate, de la un demon cu numele „Seth“. Acest demon a apărut într-o serie de cinci cărți dictate de Seth (de exemplu, *The Seth Material* [1970], *Seth Speaks* [1972]) și într-o serie suplimentară, de alte șapte cărți, legate de mesajele din partea lui Seth.

Roger Coon a fost secretar asociat la Ellen White Estate, la Conferința Generală, până în 1993, când a ieșit la pensie; el continuă să lucreze, la Seminarul Teologic Adventist de la Universitatea Andrews, unde predă cursuri despre conducerea profetică. În octombrie-noiembrie 1997, a ținut astfel de cursuri și în țara noastră.

Adventist Review, 15 ianuarie 1998

Eroii de mâine...

Eroii de-o zi "răsar" din dorința de afirmare și din ocazii rare. Din contră, eroii care răsar, ca stelele, se zămislesc în oameni cu înfățișare de rând și în vremuri obișnuite. Îi veți putea recunoaște, însă,

după felul limpede în care văd lumea, după curajul lor simplu de a întâmpina problemele și după dispoziția de a împlini tot ceea ce Dumnezeu le arată a fi drept și bun. Acești eroi se fac azi - pentru mâine - în atelierul frământărilor.

O întrebare de atelier: De ce Domnul Hristos n-a revenit încă pe pământ, deși a promis apostolilor că Se va întoarce curând?

- El nu întârzie. „Planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă, nici întârziere“ (Hristos, Lumina lumii, ed. 1997, pag. 20).

- Din dragoste pentru cei ce „vor crede în Mine prin cuvântul lor“ (Ioan 17,20) și care încă nu erau născuți, ca tine și ca mine.

- Pentru mine e limpede: făgăduința Lui exprimă mai mult dorința Lui fierbinte, născută din dragoste neîmpăcată, decât un orar implacabil.

- Pentru cine iubește, oricât ar trece - tot e puțin față de prețul incalculabil al bucuriei întâlnirii și unirii cu Hristos. Pentru Iacov, cei șapte ani de slujire pentru Rahela „i s-au părut ca vreo câteva zile, pentru că o iubea“ (Gen. 29,20).

- Planul de mântuire are două părți active: Dumnezeu și omul. Dumnezeu Și-a încheiat lucrarea la timp și este gata demult. Omul însă nu se grăbește deloc. De ce oare?

- Cine așteaptă? Tu (de câțiva anișori) sau Dumnezeu (de două milenii)?

- După Golgota, „mingea“ se află în terenul omului. El să răspundă pentru ce întârzie Hristos!

- Hristos nu întârzie! Dacă (după cum spune Scriptura) sfârșitul vieții de câțiva ani chinuți a unui om este un „somm“ în care nu există „timp“, așa încât următoarea clipă este Învierea și întâlnirea cu Hristos, atunci, cu adevărat, venirea lui Hristos este grozav de aproape; pentru tine, ar putea fi chiar mâine!

- Depinde în ce unități măsurăm: în ani sau în milenii. Ce sunt două milenii față de imensa veșnicie? O nimica toată.

- Cuvântul „curând“ este dat mai mult ca o făgăduință decât ca o cronologie. Fiecare generație a avut nevoie de acest cuvânt ca de oxigen! Căci numai „cine are nădejdea aceasta se curățește, după cum El este curat“ (1 Ioan 3,3). Acest „curând“ n-a înșelat decât pe hulitor. Pe așteptător îl hrănește și îl ține în veghe, în pregătire și în grăbire! (2 Petru 3,11.12)

- Istoria amânării speranței creștine se regăsește și se explică în istoria lui Israel: 40 de ani prin pustie, în timp ce voia lui Dumnezeu era doar câteva luni. Și secole în robie, când voia Lui este doar câțiva ani.

- Eu cred că tocmai noi, oameni munciți de păcat, avem nevoie de cuptorul acesta al așteptării. Fără el, niciodată n-am fi gata să intrăm în veșnicie.

- Hristos nu întârzie. Din vremea Apocalipsei (sec. I), El a ajuns deja la uși (vezi Apoc. 3,20). De ce nu-I deschide odată omenirea?

- Chiar dacă întârzie pentru planeta Pământ, pentru mine vine regulat și la fix la întâlnire. De mai multe ori pe zi, ne întâlnim în cămăruță. Și lângă El, sufletul meu gustă bucuria veșniciei!

Vrei un răspuns deplin? Foarte curând țî-L va da chiar El!

Aștept în continuare scrisorile dv. pe adresa Redacției: str. Labirint 116, București, sect. 3, cod 74124, pentru Lucian Cristescu, rubrica Eroii de mâine.

BUN VENIT ÎN FAMILIE

Misiunea noastră...

Noi credem că biserica universală este compusă din toți cei care cred cu adevărat în Domnul Hristos. În ultimele zile ale istoriei planetei, când apostazia devine generală, Dumnezeu cheamă deoparte o rămășiță care ține poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Această rămășiță anunță sosirea ceasului judecării, proclamă mântuirea prin Domnul Hristos și vestește apropierea revenirii Sale. Această proclamare este simbolizată de cei trei îngeri din Apocalipsa 14; ea coincide cu judecata din cer și are ca rezultat o lucrare de pocăință și de reformă pe pământ. Fiecare credincios este chemat să dea mărturie personală în această lucrare mondială. (Apoc. 12,17; 14,6-12; 18,1-4; 2 Cor. 5,10; Iuda 3.14; 1 Petru 1,16-19; 2 Petru 3,10-14; Apoc. 21,1-14.)

Puncte fundamentale, 12

Misiunea presupune trimitere. Misionarii (cei trimiși) duc peste hotare solia despre Domnul Isus. Adevărata graniță pe care o trec ei este cea dintre credință și necredință, dintre biserică și lume.

Misiunea oferă viață. Cei necredincioși primesc viață din belșug, dacă Îl urmează pe Domnul Isus. Biserica primește viață, dacă este credincioasă față de misiunea sa. Când nu există o misiune, biserica piere. Moartea pune capăt unei perioade dureroase, deseori prelungite, de slăbiciune și boală. Biserica are nevoie de misiune ca să trăiască și să prospere. Principiul este universal - dacă îți pierzi misiunea, îți pierzi viața spirituală!

Misiunea și Biblia

Biblia vorbește clar despre mandatul general al misiunii. Potrivit Evangheliei după Matei, ultima poruncă a Domnului Isus adresată urmașilor Săi a fost aceasta: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile“ (Mat. 28,19). Marcu citează în mod asemănător cuvintele Domnului Isus: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură“ (Marcu 16,15). Isus a spus: „Îmi veți fi martori în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului“ (Fapte 1,8). Aceste pasaje sunt vitale, pentru că ele clarifică mai multe idei importante despre misiune.

Mai întâi, în spatele misiunii se află Domnul Isus. Potrivit Noului Testament, izvorul misiunii este Domnul și Mântuitorul nostru, nu un om sau o tradiție bisericească. Misionarii sunt trimiși de Domnul Isus. Chemarea nu vine din partea unui conducător sau a unei organizații din biserică.

În al doilea rând, misiunea se bazează pe ultimele cuvinte ale Domnului Isus și pe porunca Sa expresă. Ultimele cuvinte sunt importante, vitale - cuvinte care să fie reținute și împlinite. Aceste cuvinte sunt o poruncă, nu doar o dorință. Acesta este Marele mandat, nu doar o mare sugestie sau o mare opțiune pentru o biserică ce pretinde că Îl urmează pe Domnul Isus.

În al treilea rând, misiunea este universală. Solia trebuie să ajungă în lumea întreagă și la orice făptură. Nici un loc și nici o persoană nu trebuie să rămână în necunoștință de ea. Toți au nevoie de Domnul Isus.

În al patrulea rând, așa cum se spune clar în alte pasaje, această misiune durează până „va veni sfârșitul“ (Mat. 24,14), sau până la „sfârșitul veacului“ (Mat. 28,20). Misiunea se va termina doar atunci când se va încheia timpul, așa cum îl cunoaștem.

Care este solia, în această misiune? Solia are de-a face cu Domnul Isus. Solii trebuie să facă ucenici (vezi Mat. 28,19) pentru Isus. Ei trebuie să predice Evanghelia, pentru că sunt martorii Domnului Isus (vezi Marcu 16,15; Fapte 1,8). Solia este vestirea Evangheliei, sau a veștii bune, despre Domnul Isus și chemarea ca oamenii să-L urmeze pe acest Isus, să fie ucenici ai Săi.

Aceste adevăruri mari cu privire la misiune sunt vitale; ele clădesc sau dărâmă biserica. Cum merge misiunea, așa merge biserica. Biserica trebuie să fie conștientă de misiunea ei, să o formuleze distinct, să o înțeleagă și să o îndeplinească în mod eficient, dacă vrea să asculte de Domnul.

Misiunea și istoria bisericii

Mulți istorici ai bisericii învață că teologia și dezvoltarea doctrinei sunt principalii modelatori și principalele forțe motrice din spatele istoriei creștinismului. Adventiștii întotdeauna au luat în serios credința, dar este nevoie să ne dăm seama că misiunea reprezintă o forță la fel de importantă ca doctrina.

Ce s-ar fi întâmplat, dacă Pavel și alții nu ar fi mers ca misionari în Europa - mai ales în Grecia și la Roma? Ce s-ar fi întâmplat, dacă papa Grigore X, în anul 1271, ar fi răspuns convingător cererii lui Kublai Han, de a fi trimiși misionari în China? Ce s-ar fi întâmplat dacă, în loc să trimită o forță misionară jalinică, doi călugări care s-au întors înapoi în Armenia, papa ar fi lansat un mare efort misionar? (John Foster, *Setback and Recovery*, SPCK, 1974, pag. 80, 81)

Ce s-ar fi întâmplat, dacă adventiștii nu și-ar fi format o viziune clară cu privire la misiunea mondială? Am fi fost astăzi o biserică creștină neînsemnată, restrânsă aproape numai în America de Nord. Misiunea este astăzi marele modelator al orașului nostru, al localității noastre.

Să păstrăm vie misiunea

Când privim în viitor, ce trebuie să înțelegem și să credem, dacă dorim să păstrăm misiunea vie și puternică, în viața noastră și în biserica noastră?

Suntem trimiși la oameni

Mai întâi, *trebuie să avem o viziune cu privire la popoarele și regiunile din lume la care nu am ajuns*. Atât misiunea autohtonă, cât și cea externă sunt cruciale. În localitatea noastră, trebuie să lucrăm pentru membrii aceleiași culturi, dar și pentru cei care aparțin altor culturi. Când sunt greutăți economice, se exercită întotdeauna presiunea de a păstra banii pentru nevoile locale. Trebuie să ne aducem aminte de principiul divin - că ajutorarea celor de departe are efect benefic asupra lucrării din localitatea în care trăim.

„Manifestarea unui spirit de dărnicie, de lepădare de sine pentru succesul misiunilor externe este o cale sigură de a face să înainteze lucrarea misionară din țara noastră; pentru că, sub conducerea lui Dumnezeu, prosperitatea lucrării din țara noastră depinde în mare măsură de influența lucrării de evanghelizare făcute în țări îndepărtate“ (*Gospel Workers*, pag. 465).

Mulți oameni nu-și dau seama cât de mult a mai rămas de făcut. Cifrele exacte diferă, dar cei mai mulți sunt de acord că peste două miliarde de oameni din lume vor putea cunoaște Evanghelia doar dacă cineva dintr-o altă țară, dintr-o altă cultură, va merge la ei. Aceasta înseamnă cam 40% din populația lumii. Programul Misiunea globală, al bisericii noastre, a studiat și identificat aceste popoare la care nu am ajuns. *Noi toți ar trebui să ne angajăm activ ca să ajungem la ei.*

În al doilea rând, *trebuie să trăim în apropierea celor păcătoși, îndurerați și pierduți, ca să putem simți împreună cu ei, în nevoile lor*. Mulți studenți au fost transformați, pentru că au mers ca misionari sau au luat parte la călătorii misionare. Plecarea în călătorii misionare conduce la un angajament mai adânc față de acel câmp. Dacă vrem ca oamenii să ajute la vindecarea unei lumi bolnave, trebuie să căutăm căi prin care să-i ajutăm să vadă, să guste, să audă și să simtă boala ei.

În al treilea rând, *trebuie să afirmăm clar solia noastră pentru celelalte religii din lume și pentru oamenii care sunt indiferenți față de Dumnezeu*. Mulți adventiști și-au folosit cea mai mare parte din timp prezentându-și clar convingerile religioase, în mijlocul altor creștini. Când ne întâlnim cu musulmani, budiști, hinduși și cu oameni fără preocupări religioase, suntem slab pregătiți. Nu putem vorbi despre Sabat, dacă ascultătorul refuză să creadă în Domnul Hristos sau în Biblie. Trebuie să învățăm noi înșine, din nou, frumusețea învățăturilor creștine fundamentale - chintesența tuturor acestora este, desigur, Domnul Isus.

În al patrulea rând, *trebuie să continuăm și să avem sensibilitate în lucrarea misionară pentru alți creștini*. Chiar de la început, adventiștii au avut o lucrare misionară pentru alți creștini, și așa trebuie să rămână. Deseori, însă, această misiune creează o înțelegere greșită atât pentru alți creștini, cât și pentru adventiștii înșiși. Noi avem un mesaj profetic care trebuie transmis, dar am face bine dacă ne-am evalua unele practici și atitudini. Iubirea și sensibilitatea față de sentimentele altora trebuie să caracterizeze misiunea noastră. Atitudinea neglijentă ne schimbă complet felul de a vedea lucrurile și îi face pe cei credincioși să refuze să audă frumusețea adevărilor pe care le predicăm. Semeniții noștri creștini nu doresc să audă o solie specifică unei biserici, ci o solie despre Domnul Isus.

Soliile celor trei îngeri reprezintă o parte esențială a adevărului pe care suntem chemați să-l prezentăm altora. Contextul acestei solii îl are în centru tot pe Domnul Hristos. Isus este începutul și sfârșitul celor trei solii.

Oamenii sunt cei mai importanți

Dumnezeu ne-a trimis. Avem o solie puternică, în centrul căreia se află Domnul Isus, dar niciodată nu trebuie să uităm că suntem trimiși la *oameni*. Dacă nu-i iubim, ceea ce spunem nu va avea nici un efect. Acesta este motivul pentru care suntem chemați să slujim *toate* domeniile vieții umane. În adevărata lucrare misionară, evanghelizarea și faptele iubitoare merg împreună. A-L oferi pe Domnul Isus ca fiind Pâinea Vieții, fără să-i hrănim pe cei flămânzi, nu este adevăratul creștinism. A săpa o fântână pentru un sat care suferă de sete, fără să le oferim Apa Vieții, înseamnă că lucrăm superficial, doar pentru un domeniu al vieții.

Succesul predicării Evangheliei depinde mai mult de iubirea demonstrată în viața misionarului decât de claritatea teologiei. Solul este solia. Misionarul este misiunea. Dorința fierbinte a lui Dumnezeu este să ne trimită în lume pe toți - bărbați și femei, comunicativi sau tăcuți, de orice culoare a pielii, de orice înălțime, greutate și vârstă. El vrea să iubim lumea, pentru El. Dacă luăm seama la *chemarea* Lui, noi, ca biserică a Sa, vom trăi!

Alegeți răspunsurile corecte:

1. Noțiunea biblică „rămășiță“:

a. este un termen peiorativ, denigrator.

b. se aplică, în principiu, de-a lungul întregii istorii a bisericii, inclusiv în timpul sfârșitului.

c. reprezintă un mic grup de oameni din poporul lui Dumnezeu, care, prin nenorociri, războaie și apostazie, rămân credincioși față de El.

2. Rămășița credincioasă din timpul sfârșitului:

a. este recunoscută prin faptul că păzește poruncile lui Dumnezeu (inclusiv serbarea Sabatului zilei a șaptea) și credința în Isus.

b. se va manifesta după încheierea judecării prezente, înaintea revenirii înnoite a Domnului Isus.

c. Este limitată la un număr de persoane fixe, presusibil, la o anumită rasă, țară sau cultură.

3. Misiunea acestei rămășițe constă în:

a. vestirea Evangheliei mântuirii, numai prin Domnul Hristos, în toată lumea.

b. chemarea oamenilor ca să ia o decizie în favoarea sau împotriva Domnului Hristos.

c. evidențierea judecării prezente, în care este cercetată viața celor care pretind că sunt credincioși.

4. Biserica adventistă de ziua a șaptea:

a. există doar pentru ca să-i ducă lumii, în timpul sfârșitului, vestea bună a mântuirii și a judecării, în contextul celor trei solii îngerești din Apocalipsa 14.

b. este singura biserică ai cărei membri aparțin rămășiței și, deci, se bucură de favoarea lui Dumnezeu mai mult decât alți creștini.

c. poate fi numită „Babilon“ de orice grup separaționist din cadrul ei, care are și dreptul să-i îndemne pe membri să iasă din biserică.

5. Flecarea membru botezat al bisericii:

a. este chemat de Domnul Isus să fie ucenic al Său.

b. aparține indiscutabil rămășiței.

c. este chemat să participe la vestirea Evangheliei în lume, începând cu semenii săi cei mai apropiați.

Răspunsuri corecte: 1. b, c; 2. a, b; 3. a, b, c; 4. a; 5. a, c.

Farmecul inegalabil al Domnului Hristos - 3

Care a fost solia de la 1888? Predicile lui Waggoner, de la Minneapolis, L-au avut în centru pe Domnul Isus Hristos. Entuziasmată și recunoscătoare, Ellen White le-a rezumat prin expresia „farmecul inegalabil al Domnului Hristos”. Astăzi nu mai avem solia pe care a prezentat-o Waggoner. Putem, totuși, să ne apropiem foarte mult de ea, dacă cercetăm cărțile publicate de el înainte de conferință și după aceea. Una dintre ele poartă titlul potrivit, *Christ and His Righteousness* (Domnul Hristos și neprihănirea Sa).

Întreaga carte vorbește despre Domnul Isus. El este Mântuitorul nostru în sensul cel mai deplin al cuvântului. Nu există nici un alt nume prin care oamenii să poată fi mântuiți. Domnul Isus este plin de toată plinătatea Dumnezeirii și dorește să ne umple și pe noi de putere divină (vezi Col. 2,9; Efes. 3,19). El ne oferă din belșug iertare pentru toate păcatele și ne acoperă cu haina neprihănirii Sale. Neprihănirea pe care dorește să ne-o dea nu este o închipuire. Dumnezeu nu ne iartă, lăsându-ne așa cum eram înainte. Dumnezeu nu „oferă o haină care să acopere păcatul, ci îndepărtează păcatul”. Când este iertat, păcătosul devine o făptură nouă.

Dar, sugera Waggoner, poate că te simți atât de nevređnic, încât nu crezi că Dumnezeu te primește ca pe copilul Său. Dacă un om merge la magazin, dacă cere un lucru și îl plătește, se va răzgândi el imediat și va pleca fără să-l ia? Desigur că nu. Dacă îl plătește, îl va lua. Cu cât plătește mai mult, cu atât este mai sigur că îl va lua. Isus a plătit pentru noi cel mai mare preț posibil. „El S-a dat pe Sine pentru noi” (Tit 2,14). De aceea poți fi sigur că te va primi! El te-a răscumpărat tocmai pentru că ești nevređnic, așa încât, după ce te-a transformat și te poate prezenta fără vină în fața universului, El Se poate bucura de schimbarea minunată pe care a făcut-o în tine.

Neprihănirea prin credință înseamnă mai mult decât iertare; înseamnă și biruință asupra păcatului. În natura Sa umană, Domnul Hristos a trăit o viață neprihănită și „tu poți avea aceeași putere pe care a avut-o El, dacă o dorești”, a continuat Waggoner. Mulți creștini descoperă că, după ce se roagă pentru putere ca să-și biruie păcatele, rămân mai înclinați să facă răul decât dacă nu s-ar fi rugat. Ei fac greșeala că îl prezintă lui Dumnezeu problemele lor înainte de a-I aminti făgăduințele Sale. Ca să primim ajutor adevărat, trebuie să ne îndreptăm atenția spre puterea lui Dumnezeu și spre făgăduințele Sale. Cel mai mic lucru pe care îl poate face un creștin ispitit este să-și aducă aminte de făgăduința: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși” (1 Tim. 1,15). El poate să se roage amintind această făgăduință, îndreptându-și atenția asupra ei; și, făcând astfel, va avea credință.

„Dacă Dumnezeu face o făgăduință”, a continuat Waggoner, „ea este tot atât de reală, ca și cum ar fi deja împlinită... Când credința noastră se prinde de aceste făgăduințe și le consideră deja împlinite, nu putem să nu-L lăudăm pe Dumnezeu pentru dragostea Sa minunată; dacă facem astfel, mintea ne este complet îndepărtată de la înfăptuirea răului și biruința este a noastră.”

De asemenea, sora White a vorbit de multe ori la Minneapolis, 1888. Predica sa de sâmbătă după-amiază, 13 octombrie, a ajutat foarte mult. Ea a ales textul acesta: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl” (1 Ioan 3,1). Solia a fost că trebuie să ne educăm mintea ca să

„privim”, adică să gândim, la iubirea lui Dumnezeu pentru noi. Nufărul plutește atât de alb și curat peste mătza și noroiul lacurilor, pentru că, din mediul în care trăiește, adună doar ceea ce îl face să fie un nufăr alb și curat! Tot astfel, i-a sfătuit ea pe delegați: „vorbiți despre Mântuitorul vostru... Vorbiți despre acele lucruri care vor lăsa o impresie bună asupra minții”. Dacă sunteți descurajați, nu vă plângeți de întunericul care vă înconjoară. Murmurarea nu va face să se aprindă lumina. „Jeșiți din întuneric și veniți acolo unde strălucește lumina feței lui Dumnezeu... Dorim să ne îndreptăm mintea spre lucruri încurajatoare.” „Să răsune ce a făcut Domnul Hristos pentru mine.”

„Doresc să primiți bogatele făgăduințe ale lui Dumnezeu”, a spus sora White, „și să vă împodobiți cu ele sălile memoriei... ca să le priviți. Atunci vi se va umple inima de harul Său și îl veți putea înălța pe Domnul Isus”. Adunarea asculta cu răsuflarea tăiată încheierea predicii sale: „O, Îl iubesc. Îl iubesc, pentru că El este dragostea mea. Văd în El un farmec inegalabil și, o, cât de mult doresc să intrăm pe porți în cetate... Doresc să vă educați mintea și buzele ca să-L lăudați, să vorbiți despre puterea și despre slava Lui... Dumnezeu să ne ajute să-L lăudăm mai mult și să fim găsiți fără vină”.

Într-o altă predică, Ellen White a vorbit despre Domnul Hristos, care slujește astăzi în cer, făcând ispășire pentru noi. În timp ce El aduce la îndeplinire curățirea sanctuarului din cer, trebuie să ne curățim propriul „sanctuar al sufletului” - să intrăm împreună cu El în sanctuarul din cer, să ne mărturisim păcatele și să ne prindem de brațul Său prin credință. „Auzim multe scuze. Oamenii zic: 'Nu pot împlini cutare sau cutare lucru'. Ce înseamnă 'cutare sau cutare lucru'?" a întrebat ea. Nu cumva, pe Calvar, a fost adusă o jertfă nedesăvârșită pentru omenirea căzută? Nu cumva nu ni se oferă destul har și destulă putere, ca să ne biruim defectele și tendințele firești?

Curând după 1888, Ellen White a publicat cartea *Steps to Christ* (Calea către Hristos). În ea, spune astfel: „Dacă te predai Lui și Îl primești ca pe Mântuitorul tău, atunci, oricât de păcătoasă ar fi fost viața ta, ești socotit neprihănit de dragul Lui. Caracterul Domnului Hristos stă atunci în locul caracterului tău și ești primit înaintea lui Dumnezeu ca și când n-ai fi păcătuit”.

Putem să mergem mai departe, din zi în zi, știind că El ne iubește, fără să ne îngrijorăm cu privire la mântuirea noastră. Calea spre mântuire este neprihănirea prin credință, nu neprihănirea prin îngrijorare! Înseamnă aceasta că nu trebuie să facem nimic? Nu. Trebuie să medităm la făgăduințele Sale și să vorbim despre ele. „Rugați-L pe Dumnezeu să vă păzească sufletul și încredreți-vă în El. Vorbiți despre Domnul Isus și gândiți-vă la El... Dați la o parte orice îndoială; renunțați la temerile voastre... Bizuiți-vă pe Dumnezeu... Dacă veți rămâne în mâinile Sale, El vă va face mai mult decât biruitoari, prin Acela care v-a iubit.”

Dar nu spune Biblia că trebuie să veghem, să ne luptăm și să ne rugăm? Ba da, în texte ca Matei 26,41 și Luca 13,24. Dar, în 1892, Ellen White a spus că nu trebuie să ne luptăm atât de mult împotriva păcatului cât ca să gândim la Domnul Isus. „Dacă privim la Domnul Isus, suntem în siguranță... dacă privim continuu la El, 'suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului' (2 Cor. 3,18).”

IOȘUA '97 - ANUL CONDUCĂTORULUI

În anul 1997, programul Departamentului Tineret s-a înscris în strategia bisericii mondiale, concentrându-și atenția asupra formării liderilor la toate secțiunile. În același timp, a continuat dezvoltarea structurii, a resurselor și a regulamentelor.

1. EXPLORATORII. În cursul anului 1997, numărul de instructori a fost aproape dublat, iar numărul juniorilor implicați în program a crescut în același ritm. La sfârșitul anului, aveam peste 400 de instructori activi și mai mult de 4000 de exploratori. Fiecare conferință și-a putut organiza propriile tabere de instruire. Creșterea interesului și participarea tot mai multor pastori tineri dă din ce în ce mai multă vigoare și soliditate acestui program. Introducerea cardurilor personale, clarificarea cerințelor, monitorizarea sistemului, punerea în funcțiune a unui nou model de rapoarte și acordarea creditelor personale într-un sistem global au sporit în mod evident eficacitatea secțiunii exploratorilor.

Peste 70% dintre juniori au participat în tabere de vară. Dar evenimentul major al anului a fost Tabăra de specializare de la Săcic, în colaborare cu instructorii de la Conferința Georgia Cumberland, din Statele Unite. Primii 170 de instructori au acumulat peste 1400 de specializări.

Alt eveniment de referință a fost Convenția EXPLOR de la Sovata, din luna noiembrie, cu participarea lui Robert Holbrook, liderul mondial al mișcării.

Anul acesta au fost organizate primele camporei, deocamdată la nivel de conferințe.

Participarea la mișcarea EXPLOR a 15-20% juniori din afara bisericii dovedește în mod convingător

potențialul misionar al acestui program.

2. COMPANIONII. Anul Conducătorului a însemnat formarea primilor lideri companioni la Tabăra Națională de la Sovata, pe baza experienței din Conferința Muntenia. Dinamica foarte rapidă a acestui program face ca, numai într-un an de zile, acesta să se situeze printre primele locuri în Europa, iar prin unicitatea lui, și în lume.

Acoperind golul dintre exploratori și seniori, acest program, împreună cu Școala de Sabat companioni, care va beneficia de manualele corespunzătoare, va fi un sprijin foarte prețios pentru mii de tineri aflați în criză.

La sfârșitul anului, aveam peste 150 de instructori activi, din cei 170 pregătiți, și peste 1200 de participanți.

3. AMICUS. Lucrarea în campurile universitare a continuat o tradiție care se apropie de cinci ani. Programul a evoluat în mod vizibil, de la independență la integrare, cu păstrarea identității și formelor specifice de lucrare. Au continuat seminariile publice. Autoritățile guvernamentale au început să manifeste interes pentru colaborarea în cadrul acestui program și chiar dorința de a-l sprijini. Seminarul Leadership de la Sovata și Convenția Națională de la Cluj-Napoca, din luna noiembrie, fac din mișcarea AMICUS cea mai dinamică organizație în ce privește componența conducerii, taberele de agrement și refacere spirituală, de la sfârșitul anului, arată că mișcarea se confruntă cu probleme serioase și că are nevoie de asistență calificată și permanentă din partea unui capelan exclusiv. La sfârșitul anului erau active opt filiale, cu un total de peste 300 de studenți. Mișcarea urmărește constituirea și dezvoltarea grupelor suport.

4. CONGRESUL TINERETULUI DE LA TIMIȘOARA. La sfârșitul lunii iulie, aproape 4000 de tineri din toată țara au participat la ceea ce se poate numi Congresul Misionar al Tineretului. Prezența specialiștilor Conferinței Generale, Pat Gustin și Jon Dybdahl, și răspunsul celor peste 200 de tineri la apelul de implicare în lucrarea misionară externă constituie un început promițător. Acest congres pregătește în mod eficient Anul Misiunii Tineretului 1998.

5. REVISTA ÎNCOTRO. Și-a reluat activitatea. Există resurse umane pentru supraviețuirea ei confortabilă. Principalele probleme rămân susținerea financiară și sistemul de distribuție.

PERSPECTIVA '98

Sunt făcute deja pregătiri pentru deschiderea misiunii externe, în ce privește atât resursele umane, cât și fondurile necesare. Alături de activitățile locale și regionale, misiunea externă va contribui la realizarea obiectivelor anului 1998 - Anul Misiunii Tineretului.

Casetă video pregătită special de Conferința Generală, Ghidul Misiunii Tineretului și alte materiale vor fi puse la dispoziția fiecărei comunități, în așa fel încât tinerii să fie încurajați să se implice personal și împreună în experiența misionară. Darurile spirituale ale bisericii își vor găsi împlinirea într-o mentalitate înnoită, în care accentul cade asupra slujirii și nu asupra eforturilor personale de supraviețuire spirituală. Este tot mai necesară crearea unei strategii globale de implicare în misiune a tuturor departamentelor bisericii, pentru a evita suprapunerile și interferențele neproductive. Rezerve nebănuite de talente așteaptă să fie puse la lucru și binecuvântări speciale așteaptă să fie revărsate în Anul Misiunii Tineretului.

Ion Buciuman, directorul Departamentului Tineret

Deși este printre ultimele departamente înființate în uniunea noastră, Departamentul Educație nu este cel din urmă în concepția filosofiei adventiste.

Putem vorbi de un sistem de educație în general, la nivelul întregii biserici, pentru că mântuirea este definită ca procesul educării noastre pentru Împărăția lui Dumnezeu. După anul 1991, putem vorbi însă și de un sistem de educație special realizat în școlile adventiste.

Există acum șase instituții școlare care-și fac din plin simțită existența în viața bisericii (Institutul Teologic, Școala Postliceală Sanitară din Brăila, Liceele din București, Cluj și Craiova, Școala Postliceală de Asistență Socială din Cluj). Alături de acestea funcționează mai multe grădinițe în diferite orașe din țară.

Suntem pe deplin interesați, preocupați de calitatea educației adventiste! Desigur, noi credem că educația adventistă trebuie să fie o bună educație. N-am auzit pe nimeni vorbind în favoarea mediocrității. Dar a crede în valoare și a vorbi despre ea nu este același lucru cu a realiza o educație de valoare.

Pe lângă poveri și răspunderi, pe lângă lipsuri și neîmpliniri, avem motive de bucurie și laudă la adresa lui Dumnezeu pentru desfășurarea procesului de educație în școlile noastre.

Putem constata o creștere a calității educației în liceele adventiste. Un număr impresionant de absolvenți de liceu continuă studiile în colegii, școli postliceale și facultăți. Spre bucuria noastră, anul acesta, doisprezece absolvenți continuă studiile în cadrul ITAGU.

Îi asigurăm pe părinți și pe pastori că există o preocupare susținută și rezultate bune privind îmbunătățirea calității disciplinei în școlile noastre.

Este drept că ne „bucurăm” încă de reclama proastă din partea celor care au suportat măsuri disciplinare și au fost chiar eliminați din școală. În schimb, avem aprecieri deosebit de pozitive din partea multor părinți și elevi adventiști precum și din partea unor părinți neadventiști care au copii în școlile noastre. Recent, la liceul din București am primit vizita unui părinte neadventist, ofițer în armată, care mărturisea: „Și fiica noastră, și noi, ca părinți, suntem mulțumiți de alegerea pe care am făcut-o în ce privește Liceul Adventist. Cel mai mult apreciem atmosfera serioasă din școală, educația sănătoasă de aici, ca și seriozitatea multor dascăli față de profesiunea lor. Simțim că aici este în siguranță și pe mâini bune”. Și încă un lucru îmbucurător - o serie de elevi buni care s-au transferat la cerere la alte licee din București și din provincie, la scurt timp au revenit în școală afirmând că nu se poate compara modul în care au fost tratați în școală de noi și cel în care au fost tratați acolo, între atmosfera și seriozitatea din aceste școli și cele din școlile noastre.

Suntem bucuși de zecile de tineri care se botează anual în școlile adventiste. La București au fost 44 de botezuri în 1996 și 42 în 1997, la Craiova 31 în 1997 și la Cluj 39 în 1996 și 13 în 1997.

Liceele noastre au devenit foarte cunoscute în lumea școlară și prin activitățile extrașcolare. Pentru corul Liceului Adventist din Cluj a devenit aproape o tradiție susținerea unui concert de binefacere într-o sală publică din oraș, cu ocazia sărbătorilor de Crăciun.

Credem că hotărârea uniunii de a acredita liceele adventiste și de a iniția o implicare financiară a bisericii pentru dezvoltarea lor, va ajuta la îmbunătățirea în continuare a calității educației în școlile noastre.

Școala Sanitară Postliceală din Brăila a calificat până în momentul de față peste 200 de cadre medicale. Majoritatea absolvenților sunt angajați în prezent în unități medicale, iar câțiva dintre ei sunt trimiși ca misionari. În spitalele din oraș, în care se face practica, elevii noștri sunt cei mai bine cotați profesional și moral.

Avem motive suficiente și dovezi puternice să credem în viitorul sistemului educațional adventist din România, să ne implicăm total în susținerea lui - conducători, profesori, pastori, părinți.

În privința perspectivei și planurilor privind educația adventistă din România, suntem preocupați în continuare de îmbunătățirea și extinderea sistemului nostru de educație.

Suntem preocupați de înființarea în viitor și a altor structuri școlare ale bisericii și ne gândim în special la o serie de școli primare și gimnaziale în cadrul comunităților mai mari.

Vrem să-i încurajăm pe tinerii noștri să se orienteze spre facultăți care îi pregătesc să devină profesori, pedagogi, conducători ai acestor școli.

Anul acesta, patru persoane legate de școlile din România vor încheia cursurile de Master în Educație, urmând ca anul viitor încă două persoane să obțină aceeași diplomă.

Fără îndoială că toți cei care sunt implicați în sistemul adventist de educație au nevoie de „înțelepciune și pricepere duhovnicească” în înțelegerea voinței lui Dumnezeu, în așa fel încât școlile noastre să devină „vrednice de Domnul” ... „aducând roade în tot felul de fapte bune și crescând în cunoștința lui Dumnezeu” (Col. 1,9,10).

Gheorghe Modoran, directorul Departamentului Educație

Pregătește-te!

Ai dat vreodată lucrare de control la aritmetică? De obicei, ești anunțat dinainte, ca să ai timp să te pregătești. Poate că, într-o zi de luni, învățătoarea vă spune că a sosit timpul să știți perfect tabla înmulțirii și că vineri veți da un test.

Tabla înmulțirii se poate învăța în mai multe feluri. Poți să o scrii pe toată, de mai multe ori. Sau poți să faci socoteli, în care folosești tabla înmulțirii. Sau ai putea să o rogi pe mama să te asculte și să te corecteze când greșești, în timp ce repeți iar și iar.

Dar, vineri dimineață, când profesoara îți spune că a venit timpul să dai testul, este prea târziu să mai înveți. Dacă nu te-ai pregătit, este cât se poate de rău.

Ai cântat vreodată la o audiție? Înainte de a cânta la audiție, ai posibilitatea să te pregătești. Tu și profesorul alegeți o piesă muzicală frumoasă, apoi o repeți iar și iar. Poți s-o înveți pe dinafară. Poți să o exersezi cântându-i-o bunicii.

Dar, în ziua în care ai fost programat, când îți vine rândul să mergi în față și să cânti, este prea târziu să mai înveți. Dacă nu te-ai pregătit, îți va fi foarte greu.

Cândva, Domnul Isus a vorbit despre zece fete care se pregătiseră pentru o nuntă. O procesiune urma să pomească de la casa miresei spre casa mirelui, și fetele voiau să i se alăture și ele. Nunta urma

Rosy Tetz

să aibă loc seara, așa că ele au adus lămpi cu fitil și cu untdelemn și le-au aprins, ca să poată vedea.

Dacă ai fost vreodată la o nuntă, știi că aproape niciodată nunțile nu încep la timp. Este clar că nu începeau la timp nici pe vremea când a fost scrisă Biblia, pentru că a trebuit ca fetele să aștepte atât de mult, încât au adormit. După un timp, cineva a strigat și a spus că procesiunea se apropie. Ele s-au trezit atunci și au văzut că lămpile nu mai ardeau decât foarte slab. Cinci fete fuseseră înțelepte și aduseseră untdelemn de rezervă, ca să aibă în caz că li se termina cel din lămpi. Ele își turnaseră untdelemnul în lămpi și au fost gata să plece, o dată cu alaiul de

nuntă. Dar celelalte cinci nu aveau untdelemn de rezervă. A trebuit să meargă să caute. Când s-au întors, procesiunea trecuse deja pe acolo. Ele au lipsit de la nuntă, pentru că nu se pregătiseră.

Domnul Isus ne spune: „De aceea, fiți totdeauna gata“ (Matei 25,13, după ICB). El a spus această povestire despre nuntă ca să ne ajute să înțelegem cât de important este ca, atunci când va veni să ne ia la cer, noi să fim gata. Domnul Isus vrea să alegi acum să-L urmezi.

Ai nevoie să ajungi acum să-L cunoști. Pregătește-te fără întârziere.

Adventist Review, 4 decembrie 1997

Misiunea în centrul exploratorismului

La casa de odihnă din Sovata a avut loc în perioada 3-7 noiembrie 1997 Convenția națională a Exploratorilor. Au participat peste 50 de coordonatori de zonă, directorii de tineret de la conferințe, invitatul special de la Conferința Generală fiind fratele Robert Holbrook, director asociat la departamentul Tineret, liderul mondial al exploratorilor.

Cele patru zile petrecute împreună au fost ocazii de evaluare a mișcării EXPLO din România și de direcționare a ei spre scopul și filozofia bisericii în acest

Frate Robert Holbrook, ai fost trei zile în mijlocul instructorilor de exploratori din România. Cu ce impresii plecați de aici?

Pot spune din toată inima că instructorii de exploratori sunt extraordinari. Întotdeauna mi-a plăcut să fiu în mijlocul exploratorilor, dar cei de aici sunt deosebiți. De asemenea, sunt impresionat de ritmul extrem de rapid în care se dezvoltă acest program la dv. Doresc să revin în România.

Sunteți un veteran al acestui program, deci ai văzut care sunt rezultatele lui pe termen lung. Ai dori să menționați câteva dintre acestea?

Sunt bucuros să vă răspund la această întrebare, deoarece lucrez pentru exploratori de 35 de ani. Am fost director de club în trei comunități și instructor în multe altele. În plus, am avut privilegiul să produc multe dintre manualele pentru instructori. Sunt convins că programul pentru exploratori este cea mai bună unealtă pe care o are o biserică adventistă pentru păstoriarea juniorilor. Prin aceste metode, le oferim exploratorilor simțământul că biserica se îngrijește de ei. Programul îi apropie mai mult de Dumnezeu prin studiul Bibliei și al naturii, le dă o misiune; le oferă un simțământ de siguranță și îi învață să colaboreze.

Obiectivul principal al exploratorismului este să oferim fiecărui copil ocazia ca el să ia decizia de a-L urma pe Hristos. Mântuirea lor este singurul lucru care contează cu adevărat.

domeniu. S-a constatat că experiența din țara noastră este conformă cu a întregii biserici mondiale și are toate șansele să devină una dintre cele mai cunoscute din Europa.

În seminariile prezentate, fratele Robert Holbrook a împărtășit experiența sa remarcabilă în domeniul conducerii organizației EXPLO. Acest lucru vine la timp și oferă un important sprijin logistic mișcării EXPLO, aflate în plină dezvoltare. Cu această ocazie, fratele Robert Holbrook a acordat următorul interviu.

Ion Buciuman, directorul Departamentului Tineret la uniune

Privesc la cei cu care am avut ocazia să lucrez când erau juniori și îi văd acum membri activi ai bisericii. Toți mărturisesc că acest lucru se datorează șansei lor de a fi fost exploratori. Exemplele pe care aș putea să le dau sunt nenumărate, se întâlnesc pretutindeni.

Ați afirmat că exploratorii au devenit membri activi în viața bisericii. Pe de altă parte, se spune că aceștia sunt și foarte competenți în profesiile pe care și le-au ales. Cărui fapt se datorează acest lucru?

Eu consider că exploratorii sunt cei mai buni tineri din lume, și că ei au un rol foarte important

în biserică. Câteodată unii dintre exploratori nu realizează acest lucru de aceea ei trebuie să conștientizeze misiunea lor și să depună eforturi în acest sens. Experiența prin care trec le deschide atât de multe ocazii, atâtea ferestre prin care să cunoască lumea din jurul lor, să exerseze atât de multe activități încât îi ajută să-și creeze o personalitate complexă. Ei sunt foarte activi și interesați să descopere lucruri noi. Atunci când aleg o profesie, exploratorii nu văd lucrurile unilateral, ca mulți dintre colegii lor. Ei au o altă perspectivă datorită spectrului larg de activități pe care l-au avut la exploratori.

Fratele Robert Holbrook între conducătorii de exploratori

De asemenea, ei sunt și membri activi în biserică, pentru că acestea s-a arătat interesată de ei. În biserică rămân cei care au de lucru și care sunt încurajați să participe la misiunea ei. Chiar și la Conferința Generală, câțiva dintre vicepreședinți nu numai că au fost în copilărie la exploratori, ci au coordonat acest program în comunități și chiar la Uniune și Diviziune. În prezent, o mare parte dintre angajații Conferinței Generale sunt implicați în activitățile exploratorilor, în bisericile din împrejurimi.

Ați dori să transmiteți un mesaj pentru instructorii de exploratori din România?

Organizația dv. de exploratori crește foarte rapid, de aceea veți trece prin ceea ce numim „durerile creșterii”. Aveți nevoie să fiți flexibili, să fiți gata ca, din când în când, să faceți ajustări. Nu uitați: cheia care determină succesul sau eșecul exploratorismului este pregătirea instructorilor. Cu cât vă pregătiți mai bine, cu atât copiii vor fi mai entuziasmați

și mai zămbitori. Ei nu sunt atrași de o persoană cu fața lungă și gravă, ci de cei zămbitori și calzi. Când lucrați pentru exploratori din toată inima, faceți pentru biserică cel mai important lucru pe care l-ați putea face vreodată.

Ca exploratori și instructori, veți căpăta o experiență din ce în ce mai bogată și, în aceeași măsură, veți beneficia de noi resurse. Să nu vă închiștiți într-o anumită formă de exprimare. Fiți gata să experimentați, să diversificați, să fiți creativi și să căutați ceea ce este cel mai benefic, așa încât copiii din grupele voastre să devină fii ai Împărăției. Puteți avea activități atât de diverse, încât să uitați cu ce scop le faceți. Puteți să fiți experți în cunoașterea naturii, în orientare, puteți să învățați să aprindeți focul fără chibrituri sau cu chibrituri ude, însă dacă uitați care vă este misiunea, totul este lipsit de valoare. Întotdeauna în centrul atenției voastre să stea misiunea.

Dacă i-ați putea întâlni pe conducătorii comunităților locale ai conferințelor sau ai uniunii, ce le-ați spune?

Oferiți-le exploratorilor tot sprijinul posibil. Programul pentru exploratori este un mod prin care biserica le dovedește copiilor că se preocupă de ei. Veți putea face acest lucru nu numai înființând un club de exploratori, dar și susținându-l din toată inima. Încurajați-i pe instructori, când trec prin momente dificile. Susțineți financiar programul. Un instructor de exploratori nu devine cu adevărat eficient decât în trei-patru ani. Cu toții facem greșeli. De vreme ce exploratorismul are o creștere explozivă la dv., este de așteptat să apară și greșeli. Nu vă agățați de greșeli ca să-i împovărați și mai mult pe instructori. Oferiți-le ocazia să învețe din acestea și să meargă înainte, pentru ca în final, să atingă obiectivele pe care și le-au propus.

Interviu realizat de Cristian Modan, directorul departamentului Tineret în Conferința Muntenia

Poziția Departamentului Sănătate și Temperanță al Conferinței Generale privind practicile medicale alternative

Progresul științific oferă perspective deosebite îngrijirii sănătății. În același timp, asistăm la apariția unui număr tot mai mare de abordări care folosesc principii filozofice spiritiste și evoluționiste.

Din acest motiv și din dorința de a orienta biserica, Departamentul Sănătate și Temperanță al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea se declară de acord cu următoarele:

1. Ființele umane au fost create după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Omul este un întreg, o unitate indivizibilă, astfel încât suferința fiecărei părți va afecta celelalte dimensiuni.

2. Bazele sistemelor de diagnostic și tratament, folosite pentru prevenirea și tratamentul bolilor, se sprijină pe fiziologia umană, pe Biblie și pe inspirație.

Advenștii promovează învățăturile care includ folosirea resurselor naturale, pe care Ellen White le numește „adevăratele remedii”, pentru menținerea și recuperarea sănătății.

3. Noi credem că Domnul i-a dat omului resursele și puterea necesare pentru aprofundarea cunoașterii în domeniul biologiei, fiziologiei și mecanismelor

aparitiei bolii. Din acest motiv, credem că dezvoltarea medicinei științifice ar trebui să fie unită cu lucrarea misionară medicală, atât timp cât nu contrazice principiile revelației.

Câteva metode medicale alternative:

Acupunctura
Aromaterapia
Homeopatia
Irisdiagnoza
Presopunctura
Tatament bioenergetic
Tehnici de bio-feedback

4. În ce privește procedeele de vindecare cu origini nesigure-îndoielnice, cunoscute sub numele generic de practici de medicină alternativă, ar trebui să fim foarte prudenți.

Având în vedere numărul mare și diversitatea practicilor medicale alternative existente, și ținând seama de faptul că pe piață apar neconținut metode noi,

Recomandăm ca advenștii să nu practice, să nu folosească și să nu promoveze nici un fel de proceduri ale căror baze filozofice și ideologice sunt în opoziție cu principiile revelației creștine și care nu sunt consecvente cu legile științifice cunoscute.

De asemenea recomandăm ca aceste probleme să fie studiate în continuare și biserica să fie informată despre criterii și recomandări noi.

General Conference Health & Temperance Department World Advisory, 24 martie-5 aprilie 1996

Disperare în tăcere

Nu cumva ignorați semnalele de pericol?

Fusese o zi obositoare, plină de cursuri, întâlniri și treburi gospodărești. Părinții obosiți, studenți la universitate, răsuflară ușurați după ce copilașul lor a fost schimbat, în sfârșit, și așezat în pat. Tocmai se culcaseră, dorindu-și somn ușor, când un scâncet slab a rupt tăcerea nopții. Era bebelușul. De ce ar fi putut plânge? I se dăduse să mănânce și fusese schimbat.

„Nu te necăji din cauza lui. Vrea doar să ne atragă atenția“, spuse tatăl. Se întoarseră amândoi

Mary Wong

încercând să adoarmă. Scâncetele copilului au crescut în volum și intensitate. Hotărâți să nu-l învețe rău, părinții n-au răspuns la plânsul copilului. După un timp, care li s-a părut cât o veșnicie, scâncetele au încetat, în sfârșit, și părinții s-au odihnit bine.

Dimineața, însă, când s-au uitat în patul copilului, părinții au fost cuprinși imediat de remușcări. Funicile se plimbau pe el și pielea îi era acoperită de bășicuțe roșii.

Ceea ce se luaseră drept scâncetele unui copil răsfățat fuseseră de fapt semnale de pericol, pe care el le transmitea părinților. Copilașul a supraviețuit mușcăturilor de furnici, dar părinții nu-și puteau ierta faptul că nu răspunseseră semnalelor de ajutor din partea copilului lor.

Nu totdeauna oamenii care ignoră semnalele de ajutor se aleg cu consecințe atât de ușoare. De multe ori, au loc urmări tragice și ei ar dori să poată da înapoi timpul, ca să salveze situația.

Așa s-a întâmplat în cazul lui Dick. Era distrus. Prietena lui îl părăsise pentru altul. Pentru el, viața nu mai avea nici un sens și se clătina amețit. Se întreba cum ar mai putea trăi fără ea. Mai mult decât atât, încă din copilărie, simțea că se născuse ca un învins. Frații săi erau înalți și prezentabili, dar el era scund și neatrăgător.

În ziua în care se hotărâse ce va face cu viața sa, a mers la serviciu, ca de obicei. Încercând disperat să nu aducă la îndeplinire ce-și pusese în minte, se opri, totuși, la biroul capelanului. Din nefericire, capelanul era plecat. Dick își îndreptă pașii spre casa unei rude. Ea făcea treabă, așa că el se așeză în sufragerie, fără să scoată o vorbă, chinuit de suferința care nu-l slăbea deloc.

După un timp, se hotărî să plece. Curând după aceea, ruda lui, care locuia la un etaj superior, a auzit zgomote jos. Când s-a uitat afară, a văzut o mulțime de oameni care se înghesuiau în jurul unui trup neînsuflit, întins pe șosea. Tânărul făcuse saltul final - saltul care să-i curme suferința. Zdrobiți de moartea sa prematură și tragică, prietenii și cei dragi ai lui aveau numai remușcări, gândindu-se că, dacă ar fi fost atenți la semnalele sale de ajutor, ar fi putut fi salvat de la moarte.

Din fericire, înșă, tabloul trist al insensibilității oamenilor la suferința altora este luminat uneori de exemple de persoane care au fost oprite să facă un pas greșit sau au fost salvate de la o moarte prematură, prin intervenția oamenilor atenți, care au observat și au răspuns la semnalele de ajutor.

Așa s-a întâmplat cu Jenny, o studentă la colegiu, cu un caracter optimist, sufletul aceluia campus. Studenților și profesorilor le plăcea să audă râsul ei contagios, nebănuind cătuși de puțin că era cuprinsă de chinuri emoționale care amenințau să o răpească din colegiu, să o întoarcă împotriva

valorilor creștine ale școlii și ale tatălui ei, pastor.

În ziua în care s-a hotărât să-și scoată masca de creștinism, de „copil de pastor“ exemplar și să părăsească definitiv colegiul, a trecut din întâmplare pe lângă biroul președintelui. Văzându-i umerii căzuți și o privire pierdută pe fața ei de obicei veselă, președintele a invitat-o în biroul său. Adânc mișcată de faptul că președintele colegiului o observase, Jenny i-a vorbit despre lupta ei teribilă și a putut primi sfatul potrivit, care a ajutat-o să-și susțină din nou credința. Astăzi este angajată a bisericii noastre.

Adânc mișcată de faptul că președintele colegiului o observase, Jenny i-a vorbit despre lupta ei teribilă și a putut primi sfatul potrivit.

Beth, o studentă vioaie și talentată, era invidiată de colegii săi. Nimeni n-ar fi bănuit disperarea din spatele râsului ei, în afară de o profesoară cu multă intuiție, care a observat semnalele de ajutor - cearcănele de la ochi, absențele periodice de la curs și o privire absentă în clipele ei de neatentie.

Profesoara a luat-o deoparte și a întrebat-o: „Beth, ai vreun necaz?“ Ochii lui Beth s-au umplut de lacrimi și o privire disperată a luat locul zâmbetului forțat. Ea a mărturisit că este îngrozită. Credea că e stăpânită de demoni. Noaptea era chinuită de un personaj întins lângă ea, iar ziua o voce sinistru, ca un ecou din străfundul minții, îi repeta cuvintele: „Du-te și omoară-te! Du-te și omoară-te!“

Exact la timp, această profesoară cu spirit fin de observație a oprit-o pe pragul sinuciderii. Cărând imediat ajutorul pastorului și al altor specialiști, profesoara a convocat o adunare specială de rugăciune pentru Beth. Vălul care-i întuneca mintea a fost dat la o parte. Ea a fost eliberată din ghearele diavolului, pentru că o profesoară a observat semnalele de ajutor și și-a luat timp să descopere cum ar putea să ajute.

Exemplul suprem se găsește în felul în care Domnul Isus îi trata pe cei respinși de societate, în timpul Său.

Atenția Sa față de nevoile acestor oameni, ca Maria Magdalena și femeia din Samaria, a oprit declinul lor spre ruină totală. În cazul femeii din Samaria, compasiunea Domnului Isus nu a salvat-o doar pe ea, ci pe mulți din satul ei și din împrejurimi.

Henry David Thoreau scria astfel: „Cei mai mulți oameni duc o viață de disperare, în tăcere. Ceea ce se numește resemnare este o disperare cronică“ (Walden, pag. 1). Cunoaștem sau suntem sensibili la durerea și suferința celor care își ascund necazurile în spatele unui zâmbet? Sau, dimpotrivă, trebuie să așteptăm evenimente tragice, ca să ne dăm seama de nevoile prietenilor și ale celor iubiți? Dacă ni s-a dat o sensibilitate născută din iubirea lui Dumnezeu, nu se va întâmpla așa. Poate că ne-a surâs visul de a merge ca misionari în țări îndepărtate, fără să ne dăm seama că Dumnezeu ne-a dat un câmp misionar chiar aici - locul nostru de activitate și căminul nostru.

„Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut“ (Mat. 25,40).

Mary Wong este director al activităților pentru femei, copii și viața de familie, în Diviziunea Asia de nord - Pacific.

Adventist Review, 8 ianuarie 1998

Discuții cu reprezentanții Mișcării de Reformă

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România a inițiat o serie de întâlniri cu Asociația Adventiștilor de Ziua a Șaptea - Mișcarea de Reformă, cu sediul la Făgăraș, în perioada septembrie 1996 - iunie 1997. Din partea Bisericii Adventiste, au participat Lazăr Forray, Emilian Niculescu și subsemnatul. Din partea Mișcării de Reformă, au participat Vasile Cămărășan, Traian Crăcea și Liviu Tudoroiu.

Discuțiile s-au desfășurat în șase sesiuni de câte una sau două zile și au fost înregistrate pe 23 de casete audio, din care un exemplar se află la Uniunea Bisericii Adventiste. De la început, s-a convenit ca discuțiile să fie întemeiate pe autoritatea Bibliei, a scrierilor Spiritului Profetic, pe fapte obiective și pe judecată sănătoasă. Aceste discuții au început la sediul comunității Mișcării de Reformă din București și au continuat la Brașov și Făgăraș, în mod alternativ.

Scopul discuțiilor a fost să se clarifice asemănările și deosebirile dintre cele două organizații și să se ofere posibilitatea unei mai bune înțelegeri a identității, misiunii și legitimității existenței celor două mișcări. La prima întâlnire, s-au stabilit condițiile discuțiilor.

La a doua întâlnire (Brașov), reprezentanții Bisericii Adventiste au prezentat o scurtă schiță a istoriei mișcării adventiste de ziua a șaptea de la 1844 până la 1914, urmând ca, la următoarea sesiune, să fie prezentată de către reprezentanții Mișcării de Reformă istoria acestei mișcări. Dar ceea ce a urmat nu a fost o istorie a Mișcării de Reformă, ci o încercare de a justifica apariția și dreptul la existență ale Mișcării

de Reformă, prin prezentarea „temeiurilor istorice” și a „temeiurilor profetice” ale apariției mișcării, cum au fost numite de către reprezentanții Mișcării de Reformă.

Temeiurile „profetice” prezentate sunt pasaje biblice și citate din scrierile lui Ellen White, considerate ca fiind profeții privitoare la apariția Mișcării de Reformă. Temeiurile „istorice” sunt diverse „documente” extrase din diferite publicații ale Bisericii Adventiste sau din afara acesteia, în care apar declarații ale unor lideri adventiști din Europa sau ale unor preținși membri, considerate ca fiind dovezi că Biserica Adventistă este lepădată.

Principalele susțineri și acuzații aduse Bisericii Adventiste de reprezentanții Mișcării de Reformă sunt următoarele:

1. Cu ocazia primului război mondial, Biserica Adventistă a acceptat schimbarea Decalogului, spunând că se poate merge la război și că se poate acționa chiar în Sabat, anulând astfel poruncile a patra și a șasea.

2. Biserica Adventistă a respins, la Minneapolis, solia îndreptățirii prin credință.

3. Biserica Adventistă a respins solia Martonului credincios către Laodicea, solie care arată decăderea bisericii.

4. Ca urmare, Biserica Adventistă a pierdut dreptul să se numească adventistă de ziua a șaptea, s-a unit cu lumea în proporție de 98%, încă din primul război mondial.

5. Întrucât Biserica Adventistă a devenit „desfrânată” și a fost lepădată de Dumnezeu, Mișcarea de Reformă a venit să ducă mai departe lucrarea abandonată de Biserica Adventistă.

6. Poziția Bisericii Adventiste față de reforma sănătății este confuză.

7. În privința recăsătoririi, s-a susținut că nici chiar persoana nevinovată dintr-un divorț în urma unui adulter nu se poate recăsători, afară de cazul că fostul partener a murit.

Reprezentanții Bisericii Adventiste au susținut că pasajele biblice și cele din scrierile soriei Ellen White, considerate ca fiind dovezi în sprijinul afirmațiilor făcute de reprezentanții Mișcării de Reformă, sunt scoase din context, interpretate în mod abuziv și denaturate și că nu conțin ideile care le sunt atribuite. Au fost citate multe pasaje din Spiritul Profetic care arată că Dumnezeu va călăuzi acest popor până la biruința finală.

Noi recunoaștem că anumiți reprezentanți ai Bisericii Adventiste din Europa, în timpul primului război mondial, au făcut declarații, în numele bisericii, care nu sunt în armonie cu poziția conducerii generale a Bisericii Adventiste, dar că, niciodată, nici un for reprezentativ al Bisericii Adventiste nu a aprobat și nu a învățat pe cineva să calce porunca a patra sau a șasea sau oricare altă poruncă din Decalog. S-au făcut și se fac greșeli, dar principiile morale au fost și sunt recunoscute ca fiind valabile.

Recunoaștem, de asemenea, că noi, membrii și slujitorii Bisericii Adventiste, nu ne aflăm la înălțimea așteptărilor lui Dumnezeu, că în biserică există neghină, că biserică nu este nici astăzi biruitoare, că solia Martonului credincios (Apoc. 3,14-21) descrie încă starea multora dintre noi, dar suntem convinși că Dumnezeu a condus și conduce acest popor și, în ciuda slăbiciunilor lui, prin harul Său, El își

va încheia lucrarea cu acest popor.

Credem, de asemenea, că experiența Mișcării de Reformă, de la începutul ei până astăzi, nu oferă dovezi că aceasta este mișcarea de reformă profetizată de Ellen White, care trebuia să apară în biserică, ci dovezile sunt contrare.

La prezentarea celor 27 de articole ale Mărturisirii de credință a Bisericii Adventiste, reprezentanții Mișcării de Reformă au obiectat doar că: (1) articolul privitor la Sabat ar fi trebuit să conțină mai multe detalii; (2) la Cina Domnului n-ar trebui să participe decât membrii bisericii; (3) nici chiar partea nevinovată dintr-un divorț nu are voie să se recăsătorească. La aceste obiecțiuni, s-au dat explicații, dar ele nu au fost considerate suficiente.

La mărturisirea de credință a Mișcării de Reformă, noi am adus multe obiecțiuni, dar nu consider necesar să le enumer aici.

Acuzațiile aduse Bisericii Adventiste privitoare la reforma sănătății au un anumit suport. Nici aici nu suntem la înălțimea așteptărilor. Dar faptul că, în această biserică, există un număr de membri care nu consumă carnea ca aliment incomparabil mai mare decât cel al tuturor reformiștilor din lume și ținând cont de multe rezultate pozitive obținute de Biserica Adventistă în domeniul vieții sănătoase, pretenția Mișcării de Reformă cu privire la confuzia existentă în Biserica Adventistă apare cel puțin forțată.

După încheierea discuțiilor, s-a încercat întocmirea unui protocol comun între reprezentanții celor două părți. Inițial, s-a căzut de

acord cu privire la conținutul și formularea protocolului pentru primele cinci sesiuni de discuții. Dar, înainte de semnare, protocolul a fost „completat” de reprezentanții Mișcării de Reformă cu citate intercalate în argumentarea noastră cu scopul să o slăbească. Faptul crea confuzie și nu putea fi acceptat. Atunci am propus un protocol în paralel, în care să fie enunțat subiectul discutat și poziția exprimată de fiecare parte în legătură cu aceasta. Dar propunerea nu a fost acceptată.

În speranța ajungerii la o înțelegere, cele două părți s-au întâlnit din nou la București, la sediul uniunii, în ziua de 21 ianuarie 1998. Dar impasul nu a putut fi depășit. Limbajul folosit nu poate fi armonizat.

În opinia noastră, între cele două organizații nu există deosebiri doctrinale fundamentale, ci mai degrabă deosebiri de interpretare și de aplicare a doctrinei. Interlocuții noștri nu au fost de acord cu această părere, deși n-au adus nici o obiecțiune fundamentală la cele 27 de articole ale Mărturisirii noastre de credință.

Imposibilitatea ajungerii la un acord face necesară această dare de seamă unilaterală. Considerăm, totuși, că discuțiile au avut și rezultate bune: o mai bună cunoaștere de sine și reciprocă, posibilitatea de a comunica, în ciuda deosebirilor de mentalitate, disponibilitatea pentru discuții ulterioare, dacă va fi necesar.

Invităm întreaga biserică să continue să se roage cu iubire pentru frații noștri înstrăinați de Biserica Adventistă. La piciorul crucii, oricine poate găsi iertare și puterea unui nou început.

Aron Moldovan,
secretarul uniunii

21 martie – Ziua de rugăciune a femeilor

„Rugăciunea este respirația sufletului! Am simțit o mare încurajare când mai multe surori din comunitatea noastră ne-am întâlnit pentru rugăciune într-un foc continuu. Nu știu exact ce s-a întâmplat, dar am simțit între noi spiritul de echipă. Eram gata să facem orice, pentru oricine, și toate barierele concurenței au dispărut,” mărturisea o soră, după Ziua de Rugăciune a Femeilor, de anul trecut. Lăudat să fie Domnul pentru aceasta.

Îi mulțumim Domnului pentru că și anul acesta avem privilegiul să ne întâlnim ca să ne rugăm. Sabatul din 21 martie 1998 a fost dedicat de conducerea bisericii din țara noastră ca fiind Ziua „Misiunii Femeii”. Este un timp special, în care să ne unim vasele sufletului, așa cum sugerează subiectul pregătit în contextul spiritual al temei „Să trăim Cuvântului!”

Vă invit, dragi surori, să vă uniți inimile în rugăciune pentru bucuria unui nou început, pentru ca, împreună, să trăim Cuvântul în viața noastră mistuită pe altarul slujirii.

Teodora Nae, coordonator al departamentului Misiunea Femeii

Programul de vară al caselor de odihnă ale bisericii. Casa de pensii a bisericii anunță următoarea programare a seriilor la casele de odihnă Sovata și Vatra Domei, pentru anul 1998: • 1-11 iunie (11 zile); • 15-25 iunie (11 zile); • 29 iunie-9 iulie (11 zile); • 13-23 iulie (11 zile); • 27 iulie-6 august (11 zile); • 10-20 august (11 zile); • 24 august-3 septembrie (11 zile).

Prețul estimativ este de 25.000 lei pe zi, de persoană. Cei interesați se vor adresa fratelui Ioan Ciucă, pe adresa: București, str. Plantelor 12, sect. 2, cod 70308, tel. 01/3122055, fax 01/3129255. Se va trimite o cerere scrisă, care să conțină următoarele date: numele și prenumele, domiciliul și numărul de telefon, comunitatea de care aparțin cei care solicită programarea, stațiunea, seria preferată și numărul de locuri solicitate.

De asemenea se poate asigura, în afara sezonului, cazare pentru grupuri. Relații și rezervări la aceeași adresă.

Societatea Creștină a Oamenilor de Afaceri.

La data de 21 decembrie 1997, s-a constituit la Nazna (Mureș) Societatea Creștină a Oamenilor de Afaceri din România (SCOAR). Cu această ocazie a fost adoptat statutul SCOAR și fr Remus Bența a fost ales ca președinte.

Printre obiectivele pe care SCOAR dorește să le urmărească se află:

- dezvoltarea unui comportament în afaceri care să se bazeze pe valorile morale creștine;

- susținerea și promovarea intereselor de ordin profesional, social, informativ, economic ale membrilor săi, ajutându-i în dezvoltarea și reușita activităților lor;

- promovarea și sprijinirea tinerilor dotați;
- mediatizarea acțiunilor oamenilor de afaceri creștini.

Pentru informații și corespondență, folosiți următoarea adresă: C.P. 3-33 Tg. Mureș și tel/fax (065) 125212 și (065) 165649.

CONVOACARE OFICIALĂ

Adunarea Generală a Conferinței Oltenia a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial la Craiova, pentru ziua de luni, 6 aprilie 1998, ora 8,00.

Virgil Peicu, președinte
Sabinel Bancu, secretar

Adunarea Generală a Conferinței Banat a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial la Timișoara, pentru ziua de joi, 9 aprilie 1998, ora 8,00.

Adam Engelhardt, președinte
Benjamin Zeiler, secretar

Adunarea Generală a Conferinței Transilvania de Nord a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial la Cluj-Napoca, pentru ziua de duminică, 12 aprilie 1998, ora 8,00.

Iosif Suciu, președinte
Ernő Gyéresi, secretar

Adunarea Generală a Conferinței Transilvania de Sud a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial la Târgu Mureș, pentru ziua de joi, 16 aprilie 1998, ora 8,00.

Victor Zgonea, președinte
Ernest Szász, secretar

Adunarea Generală a Conferinței Moldova a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial la Bacău, pentru ziua de duminică, 19 aprilie 1998, ora 8,00.

Teodor Huțanu, președinte
Mihai Baciu, secretar

Adunarea Generală a Conferinței Muntenia a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial la București, pentru ziua de marți, 21 aprilie 1998, ora 8,00.

Teofil Petre, președinte
Leonida Ghioaldă, secretar

Olimpiada de religie, ediția 1998

Departamentul Educație al uniunii anunță că, la Olimpiada de religie de anul acesta, vor putea să participe două grupe de elevi, în funcție de vârstă:

- grupa A - elevii din clasele 8-10 (14-16 ani) și
- grupa B - elevii din clasele 11-12 (17-20 ani).

De faza districtuală răspunde pastorul districtului. Testele vor fi alcătuite de directorii de educație de la conferințe. Pentru grupa A, vor fi 25 de întrebări, iar pentru grupa B, 30 de întrebări. Punctajul maxim va fi 100 de puncte, iar punctajul minim de promovare în faza următoare, 60 de puncte.

Materialul de studiu este *Manualul de doctrine* de Vilhelm Moldovan, fără notele suplimentare.

De faza pe conferință răspund directorii de educație de la conferințe, care vor alcătui și testele. Pentru grupa A vor fi 25 de întrebări, iar pentru grupa B, 30 de întrebări. Punctajul maxim este 100 de puncte, iar punctajul minim de promovare în faza următoare, 60 de puncte. Materialul de studiu este *Manualul de doctrine*, de Vilhelm Moldovan. Grupa de vârstă B se va pregăti și din notele suplimentare de la lecțiile: 1, 4, 5, 10, 12, 15, 17, 19, 24. Premiile sunt stabilite de fiecare conferință.

Datele și locurile de desfășurare ale fazei pe conferință, fixate de conferințe, sunt următoarele:

- Moldova - 12 aprilie 1998; trei centre - Suceava, Bacău, Matca;
- Oltenia - 29 martie 1998; două centre - Alexandria și Craiova;
- Muntenia - 15 martie 1998; trei centre - București-Popa Tatu, Buzău-Betel, Constanța-Speranță;
- Transilvania de Nord - 29 martie 1998; un centru - Cluj-Napoca;

- Transilvania de Sud - 12 aprilie 1998; două centre - Brașov, Tg. Mureș;
- Banat - 5 aprilie 1998, două centre - Timișoara, Arad.

De faza pe uniune, care se va desfășura pe data de 10 mai 1998, răspunde directorul de educație de la uniune. Testele vor fi alcătuite în colaborare cu Institutul Teologic. Pentru grupa A vor fi 25 întrebări, iar pentru grupa B, 30 de întrebări. Punctajul maxim este de 100 de puncte. Materialul de studiu este *Manualul de doctrine*, de Vilhelm Moldovan (cu toate notele suplimentare, pentru grupa de vârstă B). Premiul I va fi în valoare de 500.000 lei, premiul II, de 300.000 lei, iar premiul III, de 200.000 lei. Se va acorda și o mențiune, în valoare de 100.000 lei.

Elevii de clasa a VIII-a care vor obține un punctaj foarte bun vor fi scutiți de examenul de preselecție - examenul de religie - la admiterea în liceele adventiste. De asemenea, testele pentru grupa B fiind alcătuite împreună cu profesorii de la ITA, se preconizează ca rezultatele cele mai bune să fie luate în considerație la examenul de admitere la ITA, 1998.

Donație de carte. La data de 19 ianuarie 1998, biserica adventistă din Bran, Brașov, a oferit bibliotecii comunei Moieciu de Jos 17 titluri de carte religioasă, de educație și sănătate, prin evanghelistul cu literatură care lucrează în această zonă. Donația cuprinde: Biblia, principalele cărți ale Spiritului Profetic și alte titluri din scrierile autorilor creștini adventiști.

Eduard Culiță, Bran.

Congresul medicilor adventiști

În perioada 11-16 septembrie 1998, se vor desfășura lucrările celui de-al patrulea Congres al medicilor adventiști din România. Sunt invitați dr. John Scharf-fenberg, fost profesor de nutriție la Universitatea Loma Linda, director asociat al Departamentului Sănătate și Temperanță de la Conferința Generală, și dr. Roland Noltze, director asociat al Departamentului Sănătate și Temperanță de la Diviziunea Euro-Africa.

Congresul se va desfășura la Cernica, participanții beneficiind de condiții deosebite de cazare în campusul Institutului Teologic Adventist.

Medicii care nu vor primi scrisoarea de invitație și de prezentare a programului congresului până la 15 aprilie sunt rugați să își trimită adresa la sediul uniunii (București, str. Plantelor 12, cod 74 124), pentru a putea fi contactați în vederea înscrierii la congres.

Dr. Gily Ionescu

Seminarul AMICUS - Sovata. A devenit deja un bun obicei ca, înaintea Convenției Naționale, noii lideri AMICUS să-și ia un timp împreună, pentru a-și clarifica viziunea, pentru a se cunoaște și a face planuri pentru următoarea stagiune. Această experiență a avut loc, ca și anul trecut, la Sovata, 7-9 noiembrie, în prezența fr. Gabriel Bardan, primul coordonator, aflat în retragere, pentru studii, a fr. Cornel Dafina, proaspătul lider de tineret la Conferința Oltenia și cu atribuții de coordonare a Asociației AMICUS, precum și a fr. Ion Buciuman, liderul național al departamentului de tineret.

Întâlnirea s-a dovedit a fi o veritabilă oază spirituală, cu multe ocazii de părtășie și de aprofundare a experienței spirituale comune, atât de necesară conducerii programelor de tineret. Seminariile de leadership și de management, dezbaterile și planningul au condus la clarificări de calitate.

Cu această ocazie, s-a putut remarca faptul că mișcarea studentească este un fenomen foarte dinamic și merită, pentru rolul său strategic, tot interesul din partea bisericii. Investițiile materiale și de personal vor

fi recompensate generos și pe termen lung.

Ion Buciuman

Rebeca există. În perioada 19-21 decembrie 1997 s-a desfășurat, la hotelul Traian din Căciulata, a doua întâlnire a tinerilor membri ai agenției REBECA. „Facem această acțiune pentru biserică. REBECA II este o nouă experiență. Avem 280 de persoane înscrise în mod oficial din cele peste 300 care au solicitat chestionarul nostru. REBECA funcționează, REBECA dă roade. Avem la această oră două cupluri căsătorite și șase alte cupluri în formare. Cea mai mare nevoie a noastră este de a fi cunoscuți și, astfel, cât mai mulți tineri să ne scrie. Acest lucru le oferă posibilitatea unei oferte cât mai bogate celor care doresc să se cunoască unii cu alții”, ne spune fr. Nicu Tutunaru, fondatorul agenției. „Îi încurajez pe tineri să abandoneze prejudecățile și să aibă încredere în agenția REBECA”, afirmă Emil, căsătorit de o săptămână. Pentru cei care mai stau încă pe gânduri, REBECA îi așteaptă la C.P. 27. O.P. 1 Craiova, 1100.

Ion Buciuman

Masacru și har

Oluaserăm în mașina noastră când mergeam la un orfelinat, într-un sat din apropiere. Autobuzul venea foarte rar, iar Carl și cu mine ne îndreptam în aceeași direcție ca și ea, așa că nu a fost o problemă să mai luăm un pasager. Mașina sărea în gropile de pe drum. Am observat că femeia avea o cicatrice adâncă pe frunte și alta în partea posterioară a capului. Carl a văzut și el și, fiind curios, o întrebă despre ele. Un pastor traducea în engleză ce spunea ea, în timp ce treceam pe lângă dealurile de un verde îmbietor, din Ruanda.

În timpul violențelor politice în care mii de oameni au fost uciși, spunea ea, fusese atacată de cineva. După ce îl omorâse pe soțul ei, pastor, iar pe ea o lovise cu cuțitul la față și la cap, bărbatul plecase, crezând-o și pe ea moartă. Dar, când n-a mai fost nici un pericol, fiul ei ieșise din ascunzătoare, o ajutase și-i salvase viața.

Însă acesta fusese doar începutul povestirii. Femeia continuă să vorbească și în vocea ei se simțea emoția. „În timpul masacrelor teribile, l-am văzut pe cel care îmi omorâse soțul și mă rănise. Îl cunoscușem bine. Cândva, fusese membru în biserica pe care o păstora soțul meu. Desigur, când plecase, el nu știa că nu eram moartă.”

Apoi, după mai multe luni, în timp ce făcea cumpărături într-o piață aglomerată, îl întâlnise față în față. Amușiseră amândoi, privind-se fix unul pe altul, timp de câteva clipe, fără să poată face vreun gest. Omul era șocat văzând-o în viață - pe această soție de pastor, pe care fusese sigur că o omorâse în furia masacrului. Nu se așteptase să-i mai vadă chipul. Nu cumva urma să apară acum și soțul ei?

Începu să transpire din abundență, crezând că vede o fantomă.

Eric Gutschuss

Dar ea nu dispărea - stătea acolo în piață, uitându-se după el, și avea urme de răni adânci, lăsate de cuțitul lui.

Bărbatul a fost cuprins de panică. Tremura gândindu-se cum avea să reacționeze ea, acum. Îl va da pe mâna poliției, ca să fie judecat pentru crimă? Văzuse asemenea întâmplări atât de des, de la sfârșitul acelor masacre teribile, și mulți oameni erau acum la închisoare pentru că participaseră la crime.

Se părea că nu-și poate lua ochii de la ea, a cărei față spunea că îl recunoscuse. Nu putea să fugă. Nu era nici o scăpare. Alți oameni din piață observaseră confruntarea și așteptau să vadă ce urma să se întâmple. Transpirația curgea pe față și pieptul criminalului. Știa că fusese prins.

Mulțimea începea să întrebe: „Ce e cu omul ăsta, de se poartă așa? Ce i s-a întâmplat?”

Întorcându-se spre ei, soția pastorului le spuse calmă: „Bărbatul acesta m-a vizitat la spital, când eram foarte bolnavă, și nu credea că voi mai trăi. De aceea este atât de surprins astăzi, că mă vede”.

Apoi se duse la el, îl chemă pe nume și-i spuse: „Vino cu mine!”

Îl luă acasă și-i schimbă cămașa udă de transpirație cu una curată, din dulapul fiului ei. Apoi rostise cuvinte care trebuie să fi fost cele mai grele pe care le spusese vreodată: „Nu știu ce ai mai făcut sau cine te-ar mai putea acuza, dar, în ce mă privește, eu te iert”.

Și omul acela a plecat în drumul lui. Femeia nu știe unde s-a dus. Dar ea merge acum din casă în casă, vinde cărți ca evanghelist cu literatură și le vorbește altora despre iubirea și iertarea lui Dumnezeu.

Când Carl și cu mine am dus-o pe femeie la căsuța ei, într-un sat apropiat, știam că în mine avusese loc o schimbare. Nu voi uita niciodată istorisirea ei despre iertarea supremă. Dacă închid bine ochii, îi văd și acum urmele rănilor.

Eric Gutschuss urmează cursurile la Universitatea Andrews. El a lucrat ca student voluntar în Kigali, Ruanda, din iulie 1995 până în iulie 1996. Adventist Review, 8 ianuarie 1998

Mihai Ionescu (18 iulie 1913, Teslui, Olt - 27 dec. 1997, Pucioasa, Dâmbovița) s-a născut în familia Lina și Marin Ionescu. Mama

sa era o femeie înțeleaptă, iar tatăl său un țaran întreprinzător. Fiul lor a urmat liceul la Slatina. Pentru a urma cursurile Institutului biblic adventist, din Brașov-Stupini, părinții, neadventiști, au consimțit să-și vândă partea de pământ care i se cuvenea ca moștenire, iar alții, printre care și fratele Ștefan Popa, din București-Labirint, l-au ajutat financiar.

Pe strămta cale a Evangheliei, a intrat prin botez, urmat apoi de mama sa și de alții din numeroasa familie din care făcea parte. Din 1932, a început să lucreze în editura bisericii și a continuat studiile, devenind profesor de istorie și de geografie.

S-a căsătorit în 1940, cu sora Aurora Diaconescu, fiind dăruitor cu trei copii și cinci nepoți.

A fost profesor și director la Institutul Biblic. Atitudinea sa când ni s-a desființat și expropriat imobilul din Brașov-Stupini i-a atras demite-rea, retrogradarea, domiciliu obligatoriu și repercusiuni pecuniare drastice - ca proscris. Este minunat felul în care Dumnezeu l-a scăpat cu viață pe front, în război și în confruntarea cu „dictatura proletariului”.

Vorbea franceza, germana, engleza, rusa; a tradus și a publicat - cum era pe atunci - articole nesemnate de el.

Ca pastor, a excelat prin calitățile sale creștinești și a rămas același până la sfârșit. Dumnezeu l-a păstrat într-o constantă spiritualitate, în toate circumstanțele vieții sale - unele extrem de dificile. Onestitatea sa l-a făcut uneori vulnerabil.

În ultimii ani, s-a dedicat cu multă pasiune slujirii ca prezbiter, sfătuitor al celor mai tineri și promotor al activității misionare în comunitatea Pucioasa. Statormicia și credințioșia sa vor continua să inspire generațiile care l-a cunoscut.

Pavel Crișan (14 mar. 1911, Macea, Arad - 11 ian. 1998, București). Fratele Pavel Crișan, una dintre personalitățile cele mai bine cunoscute ale bisericii noastre,

s-a născut și s-a format într-unul dintre centrele de influență ale adventismului din România - Aradul și împrejurimile sale. După absolvirea Institutului Biblic, și-a început slujirea ca misionar în Conferința Oltenia-Banat, districtele Timișoara și Cermei. După hirotonire, în anul 1938, a păstorit districtele Chișinău și Arad, remarcându-se prin vitalitate și creativitate în păstorie, și mai ales prin curajul și măiestria cu care apăra convingerile doctrinale ale bisericii în dezbatere publice.

În perioada 1952-1956 este, succesiv, președintele Conferinței Oltenia-Banat și al Conferinței Dunărea.

Pentru aproape șapte ani (1958-1965) îndeplinește funcția de președinte al Uniunii Române, în vremuri atât de confuze și periculoase, datorită intervenției autorităților în conducerea bisericii. Dumnezeu i-a ocrotit totuși pe copiii Săi, unitatea bisericii a fost păstrată, s-au făcut experiențe ale rugăciunii și credincioșii și pastorii s-au strâns în jurul Cuvântului, sperând și pregătindu-se pentru vremuri mai bune.

La sfârșitul carierei, a avut privilegiul să regăsească bucuria slujirii directe a frățietății, lucrând zece ani în districtul Oltenița, Conferința București, conducând șantierul pentru ridicarea uneia dintre clădirile reprezentative pentru acea perioadă, la Radovanu.

Căminul pe care l-a format, în 1935, cu sora Iuliana, a fost binecuvântat cu doi fii, Florea-Titu și Pavel. După pensionare, și-a păstrat vigoarea caracteristică a gândirii și a vorbirii, ca și sănătatea remarcabilă, chiar și după pierderea prin moarte a soției sale.

În ziua de 11 ianuarie 1998, pe una dintre străzile aglomerate ale Bucureștiului, a fost accidentat mortal de o mașină, viața sfârșindu-i-se brusc și tragic.

Ioan Dinescu (12 oct. 1922, Alexandria, Teleorman - 8 dec. 1997, Piatra-Neamț), pastor pensionar, s-a născut la Alexandria, Teleorman,

părinții săi fiind credincioși adventiști. Pasionat de muzică, era cunoscut ca dirijor al corurilor de tineret din județul Teleorman. A urmat cursurile Institutului Biblic de la Brașov-Stupini, în perioada 1948-1952. În 1956, s-a căsătorit la Bacău, cu Maria Tarcinsky. În următorii 12 ani, în familia Dinescu se nasc trei copii - George, Cezar și Adina. Fratele Dinescu a lucrat ca pastor în Moldova, în județele Iași, Suceava, Neamț. În 1983 se pensionează, dar continuă să lucreze și să susțină, cu experiența sa, lucrarea din satele învecinate orașului Piatra-Neamț, unde era stabilit. După două săptămâni de suferință, și-a încheiat viața cu mâinile unite pentru rugăciune, acceptând hotărârea divină.

Gherghina Cârstea (13 iulie 1914 - 28 mai 1997), din comunitatea Milcoiu, Vâlcea, a rămas orfană de tată din fragedă copilărie, ducând o existență săracă. În 1936, încheie legământ cu Dumnezeu, prin botez, în ciuda împotrivirii mamei văduve și a amenințărilor preotului din comună. După un timp, i se alătură mama și doi dintre frați. A fost mamă bună pentru cele două fiice ale sale și soție credincioasă, de-a lungul celor cincizeci de ani de căsnicie. A lucrat multă vreme în comitetul comunității, ca primă diaconasă.

Florica Păune (23 feb. 1934 - 15 apr. 1997), membru al comunității Urluiu II, Teleorman, s-a devotat din tinerețe cauzei lui Dumnezeu. În biserică, a lucrat ca dirijor, casier și, mult timp, ca prezbiter. În toamna anului 1996, la strânsul recoltelor, suferă un accident, în urma căruia rămâne imobilizat la pat, timp de șapte luni. A trecut la odihnă, având făgăduința din 2 Timotei 4,7,8, primită la începutul anului 1997.